

Lãnh Cung

Contents

Lãnh Cung	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12: Ngoại Truyện	19
13. Chương 13: Ngoại Truyện	20
14. Chương 14: Ngoại Truyện	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27

Lãnh Cung

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang, ôn nhu hoàng đế công, thụ là hoàng hậu vì một số nguyên nhân mà bị biếm vào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-cung>

1. Chương 1

Đêm thăm thẳm như nước, âm u đến không có một tia sáng, ta gối lên chiếc gối ngọc yêu quý, lẳng lặng mở mắt.

Không biết từ lúc nào, có một người đã thần không biết quỷ không hay trợn lên vào phòng ta, ẩn nấp trên giường ngủ của ta, ta thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở hơi hơi nặng nề do hấn sợ hãi bị phát giác.

Ha ha, muốn mưu sát ta sao, hay là muốn hãm hại ta? Không cần để tâm, chẳng thiết nghĩ nhiều, cứ nằm lẳng lặng chờ đợi trong tiếng ếch kêu, thói quen nơi thâm cung luôn phức tạp rối ren, tất cả âm mưu đều có khởi nguyên và kết cục của nó.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng bước chân nặng nề.

Trên cửa sổ giấy, phản xạ lên hình bóng loang lổ.

Cửa, bị đá bung ra.

Hắn, một thân long bào hoàng sắc (vàng), y quan chỉnh tề, dẫn theo một đám người mang đèn lồng đỏ, xông vào trong phòng của ta.

Ta cử động thân thể căng cứng trên giường, lẳng lặng chuyên chú nhìn hắn, mà ngay khắc đó, hắn dường như cũng thăm sâu nhìn lại ta.

Trong lúc mực quang lưu chuyển này, chúng ta không ai nói gì.

Thôi đi thôi đi, từ khi biết hắn đến giờ, ta đã bao giờ có suy nghĩ muốn thách thức hắn đâu? Đẩy gối chỉnh y, nhanh chóng đứng lên, cố ý đẩy mảnh trung y bên người ra, nam nhân xa lạ sắc mặt trắng bệch, đi xuống giường, từng bước đến trước mặt hắn, không ngừng khấu đầu tựa như con bọ ngựa, trong miệng thì đọc mấy chữ:

“Thần thiếp tự biết tội lỗi nghiêm trọng, không còn mặt mũi sống trên nhân thế, chỉ mong cầu tử, xin thánh thượng thành toàn!”

Nhưng khi nam nhân đó đã bị kéo ra, hắn vẫn không nói một lời, hơi hơi ngẩng mắt lên, vậy mà lại phát giác được trong thần sắc của hắn có chút oán hận.

Tại sao! Tại sao! Tại sao!

Không phải người vì muốn củng cố chính quyền tân triều, nên muốn phế hậu lập mới sao? Không phải người muốn để cho người trong thiên hạ biết không phải là người phụ người, mà là thê tử mực nát của người phụ người sao? Ta đã thuận tùng người như thế, người làm quái gì còn tức giận chứ?

Nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ bên khe suối, khi ta đang gội đầu người nhận lầm là nữ tử, cường thế đối với ta lời lời kéo kéo, hôn hôn ôm ôm, cuối cùng ta còn không phải đã tùy ý người sao!

Sau khi người cứng rắn kéo trung y của ta xuống phát hiện ta là thân nam nhân, liền bị dọa nhảy từng từng lên, ta cũng không có một chút nào ghi hận người! Tiếp đó chúng ta lại bất hạnh gặp gỡ tại cổng thành, người đang trên đường đến biên cương lại theo quấy nhiễu ta, cuối cùng bức ta phải chịu xấu hổ mà mặc lên y phục đồ diễm lệ của nữ nhân, trước mặt cao đường và thân thích của người cùng người thành thân.

Sau đó, người lập đại công, lên làm tướng quân, ta chỉ làm một tướng quân phu nhân không thể cho người tử tôn, cả ngày bị các ông bà chỉ chỉ trỏ trỏ, bị hạ nhân nói này nói nọ. Người lật đổ vương triều cũ, lên làm tân hoàng đế, ta đường đường là thân nam nhi, lại lên làm Hoàng hậu cho người, làm “mẫu nghi” thiên hạ cho người. Người nói người đối với ta là chuyên sủng Tiêu Phòng*, ngàn vạn sủng ái đều tập trung trên người ta, ta ngây thơ tin tưởng. Hiện tại người vì muốn phế hậu mà dùng âm mưu với ta, ta cũng không thể không tức giận với người sao?

(Tiêu phòng: Nơi ở của Hoàng hậu: ý ở đây là nói chỉ chuyên sủng Hoàng hậu)

Dựa vào tấm lòng mà nói, làm huynh đệ, ta đối với người đã tận hết nhân nghĩa, còn làm thê tử, ta đối với người trăm y ngàn thuận, Trịnh_____ Vô_____ Dạng, nói thật, người còn có cái gì bất mãn nữa?

“Hoàng hậu, trăm trước giờ không vì người không thể sinh dục mà vứt bỏ người, ngược lại còn rất quan tâm đến người, người sao có thể đối với trăm.....”

Ta nghe thấy hần nghiêng răng nghiêng lợi, dường như là thanh âm đau đớn cay đắng.

Ngư ngọc, ta là nam nhân, ta có thể sinh được hài tử sao? ?

“Trăm vốn phải xử tử người, để chấn chỉnh hậu cung, nhưng mà_____” Ngữ điệu của hần đột nhiên dâng cao, hần cũng hiểu rõ, số người trong hậu cung muốn diệt trừ ta là rất nhiều.

“Trăm niệm tình nghĩa phu thê của ta và người nhiều năm, tha người tội chết, nhưng địa vị Hoàng hậu của người bị phế bỏ, giáng làm thứ dân, hiện tại người lập tức tự đi đến lãnh cung, vĩnh viễn không được ra ngoài.

“Các người nghe rõ, không có mệnh lệnh của trăm, bất cứ ai tuyệt đối cấm không được phép bước vào lãnh cung một bước.”

Sắc mặt của hần đột nhiên biến thành âm hàn, “Nếu không, giết_____ không_____ tha!”

Được thôi, lãnh cung thì lãnh cung vậy, để tránh lại bị cuốn vào trong trận mưa gió phong ba này, lại phải nhìn thấy biểu tình khó xử của người, Hàm Phong Tuyết ta biểu thị nhận thiên mệnh, sau khi gặp người, cũng chỉ để mặc người, nhưng mà_____

“Đa tạ ân điển thánh thượng tha mạng! Đa tạ ân điển thánh thượng tha mạng!” Ta dập đầu như già tởi, “Chỉ là dân nữ còn có một thỉnh cầu nho nhỏ, mong thánh thượng cho phép.”

Mọi người nín thở chờ đợi, không dám nhiều lời.

“Người nói đi.”

“Gối tấm từ nhỏ theo dân nữ, có thể cho dân nữ mang theo gối ngọc đến lãnh cung không?”

.....

“Được rồi.” Hần không hề quay đầu rời đi.

Lúc này, trong đám người vang lên thanh âm âm dương quái khí của lão thái giám:

“Đưa Tuyết nương nương tiến lãnh cung!”

Từ đó, cuộc sống ở lãnh cung của ta mở màn trong bóng đêm đen thẳm.

2. Chương 2

Nghe nói, lãnh cung là nơi tập trung oan hồn của các hoàng phi bị vứt bỏ qua các triều đại đế vương.

Nhưng mà, ngày thứ hai sau khi dọn vào lãnh cung, mãi đến lúc canh hai sau Ngọ, ta mới từ trong cuộc hẹn với Chu Công nhân nhả tỉnh lại, dưới ánh mặt trời chói chang, tỉ mỉ nghiên cứu một vòng bộ mặt thật của nơi này, phát hiện thật ra lời đồn hoàn toàn vượt qua sự thật.

Tuy rằng không có lộng lẫy hào hoa, nhưng ít nhất thì bốn trần nhà đều cao ráo, so với căn nhà tranh thấp bé thuở nhỏ của ta thì đã tốt hơn rất nhiều rồi. Tuy rằng đồ đạc nơi đây có chút cũ kỹ, nhưng vẫn có cây cầm, chắc là hơn trăm năm trước đã có vô số ngón tay ngọc ngà tinh tế từng nhẹ vuốt nhẹ gảy, Hàm Phong Tuyết ta đây cũng coi như là chiếm được chút hương mỹ nhân trăm năm đi. Tuy rằng cỏ khô từng đóng, nhưng tổng thể so với mấy chậu hoa rực rỡ luôn cần một kẻ ngàn năm biếng nhác như ta chăm sóc thì đã tuyệt hơn rất nhiều. Tuy rằng, sẽ không còn có thể nhìn thấy gương mặt tuần tú của Trịnh Vô Dạng nữa, nhưng vẫn tốt chán so với việc ngày ngày phải nhìn thấy gương mặt đó đi cùng với tam thê lục thiếp.

Khụ, đừng giả trang tỏ vẻ nữa, làm bộ tự thương tiếc. Một câu thôi, Hàm Phong Tuyết, người tự do rồi! Có thể làm nam nhân rồi, có thể để râu, có thể đi chân không, có thể để khóa thân trên, có thể nằm dưới đất, có thể chảy nước miếng, có thể hát tiểu khúc, có thể vẽ mỹ nữ.....

.....

Nhưng mà_____ (Lại nhưng mà rồi!)

Cơm trưa hôm nay chỉ có rau cần xào nấm hương! (Xin người, lúc người nghèo đói chỉ có bánh ngô mà gặm thôi!)

Hôm nay còn không có ai nói chuyện với ta! (Lại cường điệu nữa, đây là lãnh cung nha!)

Ở đây không có hoa Hướng Dương mà ta thích! (Người không phải là kẻ ngàn năm biếng nhác sao!)

Dưới tình thế cấp bách, ta nhớ đến trong mưu sách Chiến Quốc có một môn khách tên là Phùng Hoan (Ngay cả mưu sách Chiến Quốc cũng đều dùng đến, đồ mờ hôi ^^^^), hắn chỉ cần múa múa thanh trường kiếm, thì có thể biến từ một đám rau củ bình thường nhanh chóng tạo ra một món mỹ thực a, trong Trung Hoa cũng có người rảnh rỗi như thế a! (Người ta không có rảnh như người đâu, cái mạng nhỏ của Mạnh Thường Quân là do hắn cứu đó.)

Ta quyết định rồi, ta phải học hỏi vị hiền nhân này! (Phương hướng học hỏi của người sai rồi ^^^^)

Tuy nhiên, ta không có trường kiếm như hắn, nhưng ta có gỏi ngọc yêu quý nha, ta cũng có thể thử hát vang một khúc vậy!

Dưới đây, thỉnh các vị đang xem nhanh chóng bịt chặt lỗ tai, chạy trốn cho nhanh.....

Ngày đầu tiên, ta vỗ gỏi ngọc hết cả buổi chiều (Ta dậy sớm sẽ bị hạ huyết áp), rồi một bên ca hát:

“ Gỏi ngọc, trở về thôi! Thực vô ngư.” (Không có cá ăn)

Tối đó, món cá chép bự nấu theo kiểu Thái mà ta yêu thích nhất (Loại rưới thêm sốt cà chua, tham cho chết người!) do một tên tiểu thái giám bưng đến trước mặt ta, khiến cho mắt và miệng ta được hưởng phúc ăn cho đã.

Hắc hắc, thế nhưng thành công rồi, thế nhưng thành công rồi, ta không kìm được nước mắt đầy mặt xa xăm nghĩ lại hiền nhân Phùng Hoan trước đây cũng có tâm tình này a, chắc chắn là giống ta lúc này rồi!”

(Người ta đây là đang thử, thử xem thành ý của Mạnh Thường Quân!

Ta cũng vậy, cũng đang thử nha?

Thử ai a?

Hắc, bí mật!

.....)

Ngày thứ hai, ta lại vỗ gỏi ngọc hết một buổi chiều, một bên ngồi hát:

“ Gỏi ngọc, trở về thôi! Cư vô thị! (Ở không ai hầu hạ)

Ngày thứ ba, khi tỉnh lại, một người trang phục cung nữ quỳ trước mặt ta, hầu ta mặc y mang hài.

Tất nhiên nàng vừa câm vừa điếc, lại còn sút môi, nhưng miễn cưỡng..... cũng coi như là người hầu được. Hăng, cái hũ dấm chua đó, không, là một cang, một thùng, tính dùng vô diệm tưởng che mắt được ta sao!

Ngày hôm đó, ta lại chiếu theo thường lệ vỗ gỏi ngọc một chút (Một buổi chiều? Đừng nghĩ mệt chết ta!), muốn xé rách cuống họng gào to:

“ Gỏi ngọc, trở về thôi! Viên trung vô quỳ!” (Trong vườn không có hoa Hướng Dương.)

Ngày thứ tư, người đó cứng rắn gọi người đến nhổ mấy gốc Hướng Dương đã héo dần trồng trong vườn của ta. Ta đau lòng nha, đau lòng nha, ai, thật là tên gia hỏa không hiểu thương hương tiếc hoa là gì! (Còn không phải là do bài hát của người gây ra họa sao!)

(Câu tục ngữ là “thương hương tiếc ngọc” tức là biết dịu dàng với mỹ nhân, ở đây dùng cho hoa Hường Dương, nên em thụ đã tự sửa thành “thương hương tiếc hoa”)

Có hoa có cỏ, có nam có nữ, có phòng có cơm, một nhà an ổn, cùng thể vô tranh. Đến đây, kế hoạch cải tạo lãnh cung của ta triệt để thành công. Ta cuối cùng có thể lớn tiếng tuyên bố: “Lãnh cung, ta yêu người!”

3. Chương 3

.

Một trận mưa thu, một trận mát lạnh.

Tuy rằng đã mặc thêm một áo, nhưng vẫn không nhận được có chút lạnh lẽo. Mấy con muỗi sau mùa hạ bận rộn đầu tấp mặt tối, cả ngày vo ve bên tai, phe phẩy đuổi đánh cũng không có tác dụng, bỏ đi bỏ đi, ruồi bọ ngày thu, tính mệnh như cỏ thu, sống không được vài ngày, cứ để tùy chúng vậy.

“ Khụ..... đối với mưa phùn lất phất bay trải đầy sông, một lần tẩy sạch mùa thu.”

(Ui, hôm nay sao lại văn thơ nho nhã vậy? Còn nữa, ở đây không có sông.....)

Là tâm tình, tâm tình giống nhau thôi! Người thì hiểu cái gì? ?

“ Khụ..... than năm tháng trôi đi, chuyện khổ gì lũ lượt giữ lại?”

(Lại phải nhắc nhở a, đây là lãnh cung, người không muốn giữ cũng phải giữ..... Còn nữa, mấy ngày trước người không phải đều ngày ngày khoái lạc đến như cái mặt cười sao?)

Người lại hiểu cái gì!

Những lúc trước, ta đương nhiên khoái lạc rồi.

Ngày thứ tư sau khi tiến vào lãnh cung, một giấc ngủ đến thẳng đến khi mặt trời lên cao, thể nhưng phát hiện bản thân đang nằm trên giường tắm của ngày xưa khi làm Hoàng hậu, ly chén đều biến thành đồ sứ tốt nhất, những đồ đặc cũ nát cũng đều trở thành ngăn tủ đồ đặc châu ngọc, mở ra_____ thấy, bên trong đựng đầy áo mới đủ màu. Có màu hồng cánh sen mà ta yêu quý, có màu vàng khảm, có màu lam của hồ, có áo bằng tơ, có áo lụa, có áo liêm sa. Có áo thêu hoa, cổ tay hoa sen, thắt nút kết. Có cổ áo lông thú, tấm đệm da hổ, áo khoác da gấu, một vài y phục mà khi làm Hoàng hậu ngày thường cũng không dám quang minh chính đại mặc cũng có, nam trang cũng có.....

Còn có, trước mặt là mùi xông hương quế tràn ngập mũi.....

Ách xì!

Đây là cái thứ không chịu nhớ này, quên mất là ta có cái mũi rất mẫn cảm sao! !

(Ai, thật là làm việc tốt không được báo đáp a, Trịnh Vô Dạng, người đáng thương quá đi ^^^^^)

Không được nhắc đến hần cho ta!

Ngày thứ năm, vừa mở cửa, khu vườn hoang tàn đã biến thành khu vườn trăm hoa, trên giàn nho tuy rằng tàn hoa đều rụng hết, nhưng mướp và đậu cô-ve đã lốm đốm treo trên đó, quả thật có thể xem là phiên bản của hậu viện khi ta còn nhỏ a (chất lượng có thể sánh sao). trong vườn có hoa cúc mùa thu, cây mai xuân, sơn trà, trúc tương phi*, hoa tử vi..... ta từng cái điểm danh tên chúng, lòng nghĩ_____ mấy ngày tiếp theo mệnh sẽ khổ a, ngày ngày đều phải chăm sóc chúng, có phải là chịu không nổi nhìn thấy ta ngủ nướng không a.

(Ai, lại tốt bụng mà làm sai việc rồi, Trịnh Vô Dạng, người đáng thương quá đi ^^^^^)

Lại nhắc đến hần, ta chém người! !

Ngày thứ sáu, trên chiếc giường rộng lớn hào hoa, mắt người nhìn mắt mèo, một con mèo Ba Tư trắng muốt nằm dưới cằm của ta, tròng hai con mắt như trân châu xanh lam đánh giá chủ nhân mới của nó, sao rồi, quốc sắc thiên hương nha. (Tự phụ cho chết người!) Lúc này, ta bất giác nghĩ đến luận ngữ “Bạch mã phi mã” của Công Tôn Long, thế là lấy một cái tên cao quý ban cho nó _____ Công Tôn Tiểu Bạch.

Mà trong vườn, đã có thêm một hồ cá lớn, nuôi một đám không có ích gì, chỉ được cái mắt to là giống cá cẩm lí quý tộc, khó trách Công Tôn Tiểu Bạch luôn yêu thích chạy ra chỗ đó.

Ngày thứ bảy, tất cả như bình thường, chỉ là phát hiện trên người nhiều thêm mấy điểm đỏ, không việc gì, coi như bị muỗi chích đi.

Đến đây, tân thế kỷ đã kết thúc. (Di, sao lại kéo đến Thánh Kinh rồi vậy?)

(Vậy người vì sao không vui? ?)

Người đợi ta uống miếng nước, lại nói đi. Ai, thật là, khát chết ta rồi!

Lúc đó ta đương nhiên cao hứng, vừa cao hứng, liền uống nhiều thêm vài ly rượu nhạt, mắt mờ đầu nóng, kết quả nhận lầm đôi môi sứt của nữ hầu kia là môi của người đó, hung hăng hôn lên. Ta cho rằng y cũng sẽ không biết đâu, kết quả, ngày hôm sau, giúp ta mang hài đã đổi thành một lão thái bà với gương mặt như gỗ trước lồm sau lồi! Ô ô ô ô ^^^^^ So với vô diệm còn muốn vô diệm hơn!

(Đáng, nếu không, Vô Dạng cũng quá oan uổng rồi!)

Ai bảo người gọi hần là Vô Dạng! (Vô diệm: wu yan, Vô Dạng: wu yang, cách phát âm gần tựa tựa nhau.)

Ta vốn nghĩ thôi bỏ đi, dù sao bà ta cũng tính là một người. Ai biết, ngày hôm sau nữa, bà ta cũng không thấy đâu luôn!

(Người lại uống rượu sao!)

Không có! Ta nghĩ tới nghĩ lui, trừ phát hiện ra đôi môi hơi sưng đỏ, rồi những điểm đỏ trên người đột nhiên tăng nhiều ra, không còn gì khác.

(Nga? Nga ha ha ha ha ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~)

Làm gì cười khùng bố vậy? ?

Nghĩ xem ta Hàm Phong Tuyết, lúc niên thiếu không ôm chí lớn, không được đề tên bảng vàng, khi thanh niên không có tiền nên không có tôm cá vây quanh, chỉ lo ngao du sơn núi, khi sắp tráng niên, lại không thể cùng người tâm ái bên nhau chung sống, đến giờ này, đến ngay cả một nhân loại cũng không được thấy, chẳng phải quá bi ai ~ ~ ~ ~

Một đêm này, âm thanh nứt nở từ lãnh cung truyền ra, không dứt bên tai, những thái giám trông coi lãnh cung đều than một hơi, lòng nghĩ:

“ Ai, như vậy mới giống lãnh cung a!”

.

.

4. Chương 4

Người thích khô hài cẩn thận khi vào, đây là một tình tiết phi thường phi thường bị thương, tập trung toàn bộ nước mắt của tình hoa câu chuyện ở đây.

Đêm nay, tất cả đều không đúng, phi thường không đúng rồi!

Hừng đông trời nắng, giờ Ngọ trời âm u, sau Ngọ cuồng phong, đến tối thì mưa to. Tiểu thị nữ sút môi của ta đột nhiên xuất hiện, thay ta châm đèn, sắp một bàn thức ăn.

Ta ôm Công Tôn Tiểu Bạch phiến muộn ngồi trên giường, tin tưởng những tin điều đồng dạng_____ trong thâm cung phức tạp rồi ren, tất cả âm mưu đều sẽ có khởi nguyên và kết cục của nó.

Quả nhiên, đợi ta cầm đĩa lên, hai người y phục quý giá, không giống với thái giám trong lãnh cung một lớn một nhỏ, một trước một sau, một lắc một lư đi vào trong phòng của ta, thái giám trẻ tuổi đi phía sau bưng rất nhiều những trái cây, điểm tâm tinh xảo, còn có một bình rượu mà khi văn thiện ta chưa từng dùng qua.

“ Dân nữ Hàm Tuyết Phong nghe chỉ.....” Lão thái giám đi đầu mở thánh chỉ ra, giọng điệu như nữ tử nói.

Nô tính nhiều năm dưỡng thành, khiến cho ta theo thói quen quỳ xuống.

“ Hôm nay chính là ngày đại hôn của trẫm, đặc biệt ban cho các cung một mâm trái cây điểm tâm, một bình mỹ tửu, khắp nơi cùng chúc mừng, khâm thử!”

Trong một phút chốc, ta ngây ngốc quỳ ở đó, quên mất tạ chỉ, càng quên cả đứng lên.

“ Hắn muốn đại hôn sao, hắn muốn đại hôn sao.....” Mục quang ngưng trệ của ta nhìn cuộn giấy vàng trong tay thái giám kia, không ngừng lăm bằm.

“ Ai, Tuyết Hoàng hậu, nhanh tạ ân đứng lên đi!” Lão thái giám bộ mặt đồng tình nhìn ta, muốn nói lại thôi, huy huy tay, những thức ăn tinh xảo đó và bình mỹ tửu tràn đầy được tiểu thái giám đặt lên chính giữa bàn, ta nhìn chúng, chúng mỹ lệ đến gần như tàn khốc.

Hai thái giám thấy ta vẫn mãi quỳ không đứng lên, cũng không trách cứ, lặng lẽ thay ta đóng lại cửa phòng, lui người rồi đi, xa xa, ta nghe thấy một âm thanh già cỗi đang ngậm nga:

“ Khí trịch kim hà tại, đương thời thả tự thân, hoàn tương cự lai ý, liên thủ nhân tiên nhân.”

(Dịch nghĩa: Lúc trước đã từ bỏ, hiện tại lại hà tất phải nói nữa, lúc đó lại ko trân trọng, còn đem tình yêu vốn dĩ dành cho ta, đặt lên thân của người trước mắt.)

Đúng a, lúc đầu ta không phải đã vì giang sơn của hắn, hoàng vị của hắn, thuận tùng vứt bỏ hậu vị, để hắn có thể lập nữ nhi Hàn Vĩnh Thuận quyền thần làm hậu sao? Ta thậm chí hiểu rõ, đây có lẽ đồng thời có nghĩa là, hắn sẽ có con cái, sẽ đem toàn bộ tình yêu dành cho ta chuyển hết lên người thê và tử. Nhưng hôm đó ta là hoàn toàn vô oán vô hối, hiện tại lại tự ném được thống khổ bị lãng quên.

Nghĩ đến trước khi gặp Trịnh Vô Dạng, ta vốn là người có cảm tình đậm nhạt, sau khi gặp hắn, hắn điên đảo toàn bộ cuộc sống của ta. Ta vẫn luôn oán trách cứ hắn vì khiến ta phải chịu đựng mấy chuyện thị phi này, nhưng hắn sao lại không giống ta chứ? Không vì ta là thân nam nhi mà bắt ta phải ủy khuất ở địa vị thấp, không vì ta không thể sinh dục mà thỏa hiệp với gia tộc, thẳng tắp vì ta ngăn cản mình thương ám tiền trong cung, cho dù ta đã bị biếm lãnh cung, vẫn luôn luôn bảo hộ ta, đối với ta không xa cách không ruồng bỏ. Càng quan trọng hơn là, trước giờ hắn chưa từng nói rõ hết với ta, khoe khoang với ta!

(Ai, đúng a, phu quân tốt như vậy đi đâu mà tìm?)

Mà hiện tại những ngày tháng trong lãnh cung, tuy rằng chỉ một mình cô độc thanh lãnh, lại không hề tịch mịch khó chịu. Tuy rằng thường xuyên như con nít mà điên điên khùng khùng, lại khóc lại nháo, thật ra trong lòng không có một chút xúy thương tâm, ta từ sự biến hóa mỗi ngày trong lãnh cung mà nhìn ra sự quan tâm và tình cảm của người đó đối với ta, ta kiên trì tin rằng vô luận thân ta ở nơi nào, hắn đều sẽ tận hết sức lực để ta hạnh phúc. Những biểu hiện này chỉ là sự ích kỷ tôn thờ của ta thôi, nghĩ muốn khiến cho hắn thời thời khắc khắc đều nhớ ta thôi.

Đau! Tâm rất đau! Ta hung ác trừng mắt nhìn những điểm tâm đẹp đẽ thơm tho đó, cuộc đời này, ta đều chưa từng hận qua một khối điểm tâm nào như thế, người có thể dùng cái kiểu ánh mắt khi rắn hổ mang nhìn nhân loại để hình dung biểu tình của ta cũng không quá đáng, ta đem chúng tưởng tượng thành nụ cười ngọt ngào của tân nương, sau đó, “ngao ô” một mồm cắn lấy.

Ta mãnh liệt cuồng dã ăn rồi ăn ăn..... ăn ăn ăn..... vừa ăn vừa nước mắt tí tách rơi xuống, không ngừng chảy. Ta trước hết là khóc lớn, sau đó ô ô khóc, cuối cùng là thút thít sụt sịt, chùi chùi nước mắt có vị ngọt ngào hỗn hợp bánh quế cao, nhai trong miệng mà không nói ra là có vị gì hết.

(Đời người là từ khóc nứt nở, khóc thút thít và mỉm cười tạo thành a, đặc biệt khóc thút thít chiếm địa vị chủ đạo._____ Tuyển chọn từ tác phẩm “The gift of the Magi” của O.Henry)

Vậy cuộc đời mỉm cười của ta đâu?

(Hi hi, đừng gấp, sắp đến rồi.)

5. Chương 5

Ta ăn a ăn a, ăn đến mức bụng đều đã phình ra, đa phần có tư thế muốn ói luôn, khóc a khóc a, khóc đến thiên hôn địa ám, đa phần có tư thế Mạnh Khương Nữ khóc đến nghiêng trường thành*.

Chính là trong lúc đang chuẩn bị ói, nước mắt mông lung, đột nhiên, bức tường trong căn phòng của ta đột ngột bị đánh vỡ trước mắt ta. Trong thoáng chốc, ta ngưng khóc thút thít, quên luôn mớ cuộn cuộn dâng trào trong dạ dày, tròn mắt há mở nhìn mảnh tường bị oanh oanh liệt liệt đánh sụp, trong lòng nghi hoặc, trừ phi là truyền thuyết Mạnh Khương Nữ là sự thật? Người xem, ta đã khóc đến sụp tường luôn rồi. Đang lúc ta suy nghĩ lung tung, từ trong bức tường vỡ nát lại xuất hiện một người, ngay khắc đó, ngoài cửa sổ, nộ phong gầm thét, yên vũ đầy trời, nhờ ánh đèn dao động, ta nhìn rõ được người mới đến.

Hắn vốn dĩ là hoàng thượng, nhưng vương quan lại không có trên đầu, hắn vốn dĩ có một đầu tóc chỉnh tề đen nhánh như mây, hiện tại lại hỗn loạn không chịu nổi, hắn vốn dĩ hôm nay là vị tân lang trong đại hôn chiêu cáo thiên hạ, nhưng trên lễ phục tinh xảo lại bị xé rách một đường thật dài, hắn vốn dĩ nên ôm ấp thê tử tân hôn trong lòng, lại trong đêm tân hôn này mò vào mật thất đi đến lãnh cung chọn lựa vui vào ngực người cũ..... Đây là tại sao a? ? ?

Hắn cái gì cũng không nói, giống như hải tử loạn ngữ loạn xoa trong lòng của ta, ta ngửi được một mùi rượu nồng nặc trên người hắn.

Lẽ nào chính là vì cái này? Bởi vì hắn uống nhiều rượu một chút, nên vị tiểu thư thiên kim của Tể tướng đó đã đổi với hắn quyền đâm cước đá, đuổi hắn ra khỏi động phòng!

Tốt a, nghĩ xem người cũng là người khuê tú đại gia, hiểu thư đạt lý, trong đêm tân hôn, người lại đối với hắn như vậy, người đã phạm vào thất điều chi tội*, người có biết hay không? Nếu như trong cuộc đời này, để ta nhìn thấy người, ta không nhớ nước miếng dìm chết người ta không phải là ta mà!

(Thất điều chi tội: bảy tội lỗi của con người: gồm sự kiêu ngạo, sự ghen tỵ, sự giận dữ, sự biếng nhác, sự tham lam, sự háu ăn, sự trụy lạc. Ở đây chắc em tân nương đã phạm tội đầu tiên)

Còn người nữa, Trịnh Vô Dạng, người thân đường đường là thiên triều thánh tử, cư nhiên ngay cả một nữ tử yếu nhược cũng không đấu lại, hay là, người..... người thấy nàng dung mạo như hoa, cho nên không nỡ..... Trịnh Vô Dạng, người tên củ cải đa tình, tên đại sắc quý, người tên đại sắc lang..... (phía dưới đã lượt bớt đi 500 từ)

Trong lòng có đủ lời loạn cào cào, đủ lời trên trời dưới đất để mắng chửi cái người đã nửa tháng rồi không gặp, bên miệng lại phát ra âm thanh ngọt ngào đến mức ngay cả ta cũng đều nổi da gà:

“ Vô Dạng, người không sao chứ?”

“ Ta nghĩ ta đã bị báo ứng rồi.” Hắn vùi đầu vào sau cổ ta, thối nhiệt khí ra với ta, ta không tránh được thân thể run lên, gia hỏa này, hắn không biết phản ứng của nam nhân sao, hăng, tuyệt đối là cố ý mà, không thèm để ý hắn!

“ Người.....” Thâm ái đả kích khiến ta mở miệng lại không nói nên lời.

“ Phong, người đừng như vậy, người đừng lo lắng, ta sẽ đoạt lại đế vị của ta, người phải tin tưởng ta a!” Vô Dạng khẩn thiết nhẹ vuốt lên xương sống của ta, vội vàng an ủi ta.

“ Người..... vậy mà..... thoát y phục của y.....” Không dễ dàng gì gom được một hơi ta mới dứt quãng ngắt ngữ nói, tốt lắm, Trịnh Vô Dạng, người cư nhiên trong đêm động phòng làm loại chuyện này..... người tên sắc lang, sắc quỷ, tên thâm dục này..... ta phải ly hôn với người!

(Ngắt ^^^^^ đã “Giang sơn đất nước sụp đổ” rồi, thế nhưng còn để ý loại chuyện này! !)

“ Ai da, người nghĩ đi đâu vậy!” Hấn gấp đến độ dậm chân, vội vàng biện giải: “Ta làm sao có thể giống như lần đầu đối với người mà làm ra chuyện như vậy với y được chứ?”

Ta lúc này nghiễm nhiên là một người vợ đang khảo vấn tượng phu ra ngoài mới về, khí thế hung hăng chấp vắn:

“ Vậy người sao lại biết được y là nam nhân chứ?”

Trịnh Vô Dạng vừa xoa dịu ta, vừa xấu xa đem ta dẫn về phía giường, vừa nói mấy lời ngọt ngào như đang ngậm tảo mật:

“ Phong nhi, ngô thê, khanh khanh, tiểu bảo bối* của ta (ác ^^)..... không cần gấp gáp, nghe ta từ từ nói nào.” (*Tất cả là cách gọi thân mật)

Trước khi hấn đạt được ý muốn đẩy ta ngã xuống giường, ta kiên trì như cổ huấn “tọa như tùng”*, ngồi thẳng tắp bên cạnh giường mưa gió cũng không ngã, bày ra một bộ mặt thúc giục như bài tú-lơ-khơ.

(Huấn luyện từ cổ xưa, ngồi vững như cây tùng.)

“ Nói nhanh đi, ta đang đợi đây!”

Hấn thấy âm mưu lại lần nữa thất bại, chỉ đành cuối đầu, dứt khoát vùi đầu nhét vào giữa hai đùi của ta, la lên: “Ta khi nhìn thấy “nàng” mở khăn che mặt ra, dựa vào kinh nghiệm lần đầu gặp gỡ của ta và người, liền nhận ra “nàng” kỳ thật là nam nhân. Y không phải là nữ nhi của Hàn Vĩnh Thuận, mà là thích khách do Hàn Vĩnh Thuận phái đến ám sát ta.....”

“ Cái gì? !” Ta đại kinh thất sắc, lập tức nâng mặt của hấn lên, tỉ mỉ kiểm tra một lần, lại xé y bào của hấn ra, phát hiện lồng ngực trơn bóng bằng phẳng của hấn vẫn toàn vẹn như lúc đầu, sau đó kéo hạ y xuống, may mà trên đùi của hấn không hề tụ huyết..... ngay lúc ta đang vui mừng than một hơi, hấn lại bày ra một nụ cười dâm dăng kẻ sát vào tai ta nhẹ nhàng nói:

“ Còn có nơi này nè!” Hấn chỉ chỉ đũng quần của hấn.

Cho hấn một cái khuỷu tay, cộng thêm ký một phát lên đầu, sau đó, thanh âm không tốt lắm bực dọc hỏi:

“ Vậy người một vị vong quốc quân sao lại chạy ra được?”

“ Lúc đó ta vốn giả vờ uống nhiều, đem tân hôn muốn mông lung qua ải một mình ngủ.....” Y nhìn ta với bộ dáng “thật sao”, thế là mò lên trên mặt ta, than một tiếng dài, cố ý giả bộ thâm trầm biểu lộ, “Ta sao có thể cô phụ ái thê vì ta hy sinh nhiều như thế a!”

Vậy cũng không kém bao nhiêu! Sắc mặt của ta cuối cùng bình thường lại một chút.

“ Ai biết, người đó đột nhiên tự vén khăn che lên, dùng chủy thủ giấu trong tay áo đâm về phía ta, may mà ta tránh được kịp thời, chỉ rách một miếng y bào trên người. Chúng ta người giết ta tránh quay hết mấy vòng, cuối cùng nhân lúc y không phòng bị, ta thổi mê hương vào y, sau đó tự mình xông vào mật thất, trong qua mật đạo, chạy đến phòng ngủ của người.”

(Vị hoàng đế này cũng thật lợi hại, thuật của giang hồ cũng biết dùng.)

“ Nói như thế, những ngày này, người chính là thông qua gian mật thất này đến đây để nhìn ta sao?”

“ Đúng a đúng a, cũng may không nói cho người biết, ta mới có thể nhìn thấy được rất nhiều phong cảnh thú vị nga! Nga ha ha ha ha.....” Hấn giằng tà hề hề cười.

Lẽ nào cảnh ta cởi trần, trần trụi tắm rửa, ngồi kéo chân, dùng xương cá xĩa răng, hẳn đều thấy hết? Khụ, trước dùng quần nhiều như vậy, quốc sự cần thiết, quốc sự cần thiết.....

“ Vậy hiện tại tình huống trong ngoài cung thể nào?” Ta một bộ nghiêm chỉnh hỏi.

“ Ta nghĩ trong cung sợ là đã bị Hàn Vĩnh Thuận phong tỏa toàn bộ rồi, ngoài cung cũng không có ai biết gì, qua mấy ngày, hẳn đại khái sẽ tuyên bố tin tức ta mắc bệnh qua đời, lừa gạt thế nhân để mưu đoạt vương vị.” Hẳn một bộ dáng không chút để tâm.

“ Vậy người ta_____ hiện tại còn an toàn không?” Ta đột nhiên lo lắng hỏi.

“ Đương nhiên rồi.” Hẳn tự tin vô cùng trả lời, “Không có ai nghĩ đến, vong quốc chi quân không trốn ra khỏi cung, lại tránh trong lãnh cung đâu, đây cũng coi như là một hành vi hiếm thấy trong lịch sử đi, ha ha ha ha.....”

Đêm đó, trong lãnh cung lại một lần nữa tràn đầy tiếng cười, chẳng qua không phải là của Hoàng hậu xui xẻo kia, mà là, của đế vương vong quốc đó.

Ai, thật là đồng loại thì tụ tập, đồng chí thì tụ họp nha.

7. Chương 7

A, thanh âm cười ha ha của Trịnh Vô Dạng, gương mặt tuần lãng của Trịnh Vô Dạng, dáng người như bánh gạo nếp cao* của Trịnh Vô Dạng..... Ha, thật hạnh phúc a, đã lâu rồi không có hạnh phúc như thế này a..... Ta nhìn bộ mặt hân hoan ngoan ngoãn cuộn lại ngủ trên giường của ta, ta cả đêm mất ngủ ở bên giường chăm sóc hân, di, sao lại có hơi ẩm ướt, còn có chút dinh dính vậy.....

(*Nghĩa là bộ dáng khiến người khác thèm thuồng.)

Ta từ trong giấc mộng tỉnh lại, vừa ngẩng mắt, phát hiện bản thân đã ngã nằm trên giường, cái đầu bự của Trịnh Vô Dạng gối lên trên lồng ngực mà siem y bán mở của ta, còn chảy một mớ nước miếng, đại khái chắc hẳn hàng ngày dinh dưỡng quá tốt, chất đạm quá dư thừa, nên nước miếng có hơi hôi hôi nha, cho dù trong lưng có giắt mười túi thơm sợ là cũng không che phủ được mùi hôi này a. Càng không may chính là, tay của ta cũng đặt trong lãnh địa nước miếng của hân chảy tới.

“ Trịnh_____ Vô_____ Dạng!” Ta toàn thân oán thán.

Hân không chút động tĩnh.

“ Trịnh_____ Vô_____ Dạng! !” Ta nhéo mạnh lỗ tai của hân.

Hân giống như cái bàn tính cử động một xú.

“ Trịnh_____ Vô_____ Dạng! ! !” Ta mài răng, bổ về hướng sau gáy trắng tuyết của hân, hung hăng cắn một phát.

“ Ai dô!” Hân đau đến tỉnh lại.

“ Phong, ta đói.....” Hân dùng nhãn thần khả ái thơ ngây nhất của nhi đồng oa oa khóc đòi ăn nhìn ta. Lúc này, đại khái không có ai sẽ đem hân và tiền triều Hoàng đế liên hệ với nhau. Đương nhiên, trừ ta ra. Hằng, người không có thấy qua lúc hân tinh ranh như hồ ly thế này đâu!

“ Trên bàn có bánh ngày hôm qua ăn còn thừa lại, tự mình đi lấy mà ăn đi!” Ta lạnh băng băng nói.

“ Phong, người sao lại có thể đối với phu quân của người như thế chứ? Trước đây người dịu dàng nhất thiện lương nhất mỹ lệ nhất mị nhân nhất.....” Nói rồi, cái móng vuốt lớn liền trảo lên đùi của ta.

“ Vậy người muốn ăn cái gì?” Ta tát một phát cho cái tên gia hỏa ngoại lai đó tránh ra.

Đôi mắt bự của hắc xoay a xoay a, đúng lúc chuyển đến trên Công Tôn Tiểu Bạch đang đi dạo trên bệ cửa sổ, con mèo Công Tôn đó tức khắc dựng lông lên như cây măng nhọn hoắt, cái đuôi cũng cảnh giác dựng đứng lên.

“ Ta muốn ăn..... cá chép sốt cà của người làm.” Hai mắt hắc nhìn bầu trời nói.

“ Còn gì không?” Ta hỏi.

“ Ta muốn ăn..... đậu lăng xào của người làm.”

“ Còn gì không?”

“ Ta muốn ăn..... mướp xào của người làm.”

Ta cuối đầu nghĩ rồi nghĩ, được a, gia hỏa này, muốn phá hoại chuyện tốt sao, tính đem toàn bộ mấy thứ tốt đẹp có thể dùng để ăn trong vườn của ta ăn sạch sành sanh sao, ta đương nhiên không để cho hắc đạt được âm mưu. Cho hắc một cái liếc sắc lẹm, đương nhiên ta biết hiệu quả của nó không đủ, lại cho thêm hai cái cốc đầu nóng bỏng, mang theo một cái thúc cù chỗ liếm mặt, ừ, coi như là thỏa mãn hài lòng.

“ Đi, vào nội thất lấy đá đánh lửa ra cho ta.” Ta mệnh lệnh, trong lòng lại âm thầm cười lén, hắc hắc, đã bao lâu không có cùng nhau làm cơm rồi?

Ta thu lượm một chút cành khô trong vườn, đem cá hôm qua không ăn bỏ vào nồi nấu một chút, hắc sao, chính là đang hai tay quấy nhiễu trên lưng ta, nhân cơ hội ăn đậu hũ cho đã. Ta hỏi hắc:

“ Ăn cơm xong, người dự định làm gì?”

“ Hắc hắc.” Ta nghe thấy hắc ở sau lưng ta cười gian mấy tiếng.

“ Đương nhiên là đi vào mật đạo, dò thám bản doanh hồi xưa của ta rồi.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, hắc từ một tiểu bảo bảo ngoan ngoãn lập tức biến thành một lão hồ ly ngàn năm rồi.

8. Chương 8

Một cái bàn, một con mèo, còn thêm hai con người.

Công Tôn Tiểu Bạch vừa bắt đầu thì đã nhìn mê đắm Trịnh Vô Dạng, không, là con cá bị cắn đứt ngang lưng trên miệng hắc, ta thì an tâm thưởng thức bánh hỉ của yến tiệc đại hôn hôm qua của Vô Dạng, ý đồ một lần nữa đốt lên nhiệt tình của ta đối với đồ ngọt.

Đẩy chén đĩa ra, cơm no rượu say.

Ta xoa xoa hai tay, thấy Trịnh Vô Dạng móc ra một thứ hình bầu dục trong ngực ra, dùng nó để mở bức tường đối diện. Sau đó, ta lập tức đoạt lấy mật khí (đồ dùng bí mật) trong tay hắc, trên dưới trái phải tỉ mỉ nghiên cứu một lượt, phát hiện trên mật khí này sắp đầy vô số rất nhiều mấy cái nút đủ loại màu sắc, khiến người ta liên tưởng đến con sâu lông ghê tởm đến cực điểm.

“ Trên mặt cái này vì sao có nhiều màu sắc như vậy?” Ta vút trả cho hắc.

“ Đợi lát nữa người sẽ biết liền.” Hắc ném cho ta một cái chớp chớp mắt khiêu mi thần bí.

“ Vậy..... mang nó theo hả?” Ta nhìn nhìn Tiểu Bạch bị chúng ta vút qua một bên.

Hắc ném một cái mặt quỷ cho con mèo Công Tôn đang bắt mồi khi chỉ còn sót lại xương cá mà kêu meo meo này giờ: “Ta không mang thứ gia hỏa chỉ biết kêu.”

Thế là, ta và Vô Dạng sống vai thám hiểm mà đi.

Ta và hấn tay nắm tay đi vào mật đạo, chuyển qua một ngõ quẹo, nhìn thấy một bức tường màu đỏ, Vô Dạng vặn một nút nhỏ trong cái mật khí vừa này, bức tường tự động mở ra.

Đông quay tây chuyển qua hai ngõ quẹo, nhìn thấy một bức tường màu cam, Vô Dạng vặn một cái nút khác trong cái mật khí vừa này, bức tường lại tự động mở ra.

Đông quay tây chuyển trái quẹo qua thêm ba ngã rẽ, lại nhìn thấy một bức tường màu vàng, Vô Dạng lại vặn một cái nút trong mật khí vừa này, bức tường lại một lần nữa tự động mở ra.

Đông quay tây chuyển trái quẹo phải rẽ đi qua bốn ngã rẽ, lại_____ lại nhìn thấy một bức tường màu lục, Vô Dạng lại_____ lại vặn một cái nút trong cái mật khí vừa này, bức tường lại_____ lại một lần nữa tự động mở ra.

Ta đột nhiên cảm thấy một trận hoa mắt, thở hổn hển hỏi: “Chúng ta có phải là phải_____ phải đi qua bảy bức tường bảy màu mới được không a?”

“ Không chỉ vậy, trên mật khí này có bao nhiêu màu, chúng ta sẽ phải đi qua bấy nhiêu bức tường.” Ta nghe thấy trong thanh âm của hấn mang theo ý cười vui mừng trên tai họa của người khác.

“ Vậy trên mặt còn có bao nhiêu cái nữa? Ta mắt trắng dã nhìn hấn.

“ Ân..... ân..... đại loại là còn có ba mươi cái thôi!”

Ta lập tức mềm oặt người đi, sắc lèm trềng hấn: “Vậy bình thường người làm sao đi đến lãnh cung được hả?”

“ Không có biện pháp a, vì được thấy người, có cực khổ hơn nữa ta cũng làm.” Trong miệng hấn nói ra lời ngọt ngào chết người không đền mạng.

.....

Thế là, chính vì lời nói chả bao hàm được bao nhiêu kim lượng của hấn, cũng vì bồi thường cho cực khổ của hấn, ta giống như đứa ngốc mà cùng hấn đông chuyển tây xoay trái quay phải quẹo thất chuyển bát xoay thập quay cửu quẹo, đi qua..... từng cánh cửa màu lam, màu xanh, màu tím, màu hồng, màu vàng lòng đỏ trứng gà, màu xanh đậm.

Mới bắt đầu, là dựa vai hấn cùng đi, còn nói còn cười, sau đó được dìu đi, tiếp theo được đỡ đi, cuối cùng dưới sự yêu cầu mấy lần mấy lượt của hấn, tùy theo nhắm mắt lại, để cho hấn ôm đi.

Không biết qua bao nhiêu lâu, chỉ nghe thấy Trịnh Vô Dạng nhẹ nhàng nói bên tai: “Phong, đến mật thất rồi.”

Ta mở mắt ra, trềng to xoay chuyển, phát hiện đây là một gian phòng phi thường hào hoa. Một chiếc long sàng, một chiếc long ỷ, một chiếc long trác (bàn), còn có một số đồ chơi cổ, ngà voi và đồ ngọc có giá trị to lớn, ở đây chỗ nào cũng ngan ngát hương thơm, khiến ta chịu không nổi mà_____ Ách xì! Ai, chứng bệnh mũi quá mẫn cảm lại phát tác rồi.

“ Suyt.....” Lúc này, Trịnh Vô Dạng đã lặng lẽ đi đến bên tường, dán lỗ tai vào tỉ mỉ lắng nghe, hấn mò mò trên vách tường một lúc, sau đó, chỉ thị cho ta đi đến trước, ta thuận theo tay hấn mà nhìn, trên bức tường đó thì ra cũng có một cánh cửa kéo tự động, nhưng cũng chỉ rộng bằng một ngón tay cái.

Xuyên qua một cái lỗ hình vuông, ta thấp thoáng có thể thấy được thì ra trong màn sa trường triền miên trong chiếc giường lông ngà voi của ta và Trịnh Vô Dạng cùng ngủ trước đây có hai bóng người trắng trắng.

Lúc này, ta nghe thấy thanh âm của một người trong đó: “Tiểu Liễu Nhi của ta, khi người và ta đang làm loại chuyện này, mà người còn không chịu để tâm, lẽ nào là đang nhớ tới người đó hay sao? Tuy rằng ở đây đã từng là giường ngủ của hấn, người cũng biết người đó sớm đã đem người bỏ lại chạy trốn, không phải sao!”

Trịnh_____ Vô_____ Dạng! ! Ta nghiêng răng nghiêng lợi quay đầu lại liếc xéo hấn, được a, miệng thì nói vậy, thế mà sau lưng lại thế kia, cư nhiên dám lén lút vụng trộm sau lưng ta, ta phải tuyệt giao với người! !

Nhưng hắn lại vẫn không hề thay đổi sắc mặt nhìn ta, chỉ là dùng tay ra hiệu nói cho ta biết người đó là Hàn Vĩnh Thuận, lại biểu ý ta tiếp tục nghe thêm.

Được! Ta tạm thời nhẫn nhịn! Chờ ta trở về lãnh cung rồi thì làm sao xử lý người!

“.....Hơn nữa người cũng không phải là không biết trong trái tim hắn chỉ có một mình nữ nhân tên Hàn Phong Tuyết đó thôi, tuy rằng nữ nhân đó phụ hắn, nhưng hắn vẫn không nỡ nhẫn tâm giết nàng, ăn, Liễu Nhi?”

Cái người được gọi là Liễu Nhi đó vẫn luôn chán ghét không nói gì cả.

Tiếp theo, Hàn Vĩnh Thuận lại mở miệng: “Làm sao rồi, đau lòng hắn sao? Lúc đó người còn chủ động đến yêu cầu ta được đi thích sát hắn mà! Người không biết lúc đó ta có bao nhiêu vui mừng đâu, ăn, Liễu Nhi?”

Đột nhiên, ta nghe thấy một tiếng rên rỉ nam tính đầy yếu nhược: “Người là.....chủ tử của ta, ta hưởng lộc của người, thì phải trung thành với người.”

“Được rồi được rồi, hôm nay ta cuối cùng cũng biết trong tim Tiểu Liễu Nhi của ta đang nghĩ cái gì rồi!” Hàn Vĩnh Thuận hung ác nói: “Hưởng lộc của người, thì phải trung thành với người, được, hôm nay ta chính là muốn người phải kêu ra tiếng!”

“A!” Ta nghe thấy một tiếng kêu cổ đẽ nén.

“Kêu cho ta! !”

“A..... a..... a! ! !” Thanh âm càng lớn, nói không rõ là kích thích, hay là thống khổ.

Sau đó chỉ còn sót lại âm thanh chiếc giường lay lắt lắt lự, thỉnh thoảng còn có tiếng kêu, còn có tiếng thở dốc..... không đúng, không chỉ là từ bên tai truyền đến, mà còn từ sau lưng.....

Ta nhất thời cảm thấy lông mao toàn thân dựng đứng, cẩn thận vô cùng quay đầu lại, chính là liên đụng phải hai mắt nóng cháy của Trịnh Vô Dạng, từ độ sáng loáng và độ nhiệt huyết của nó có thể thấy, đã là thú tính đại phát, không thể ngăn cản rồi.

Ngay tại khoảnh khắc ta bị hắn một phát ôm lấy, ngay lúc hắn còn sót lại được một chút lý tính, ta chỉ chỉ bờ tường mỏng của mật thất, hắn ngầm hiểu, vội vàng đi nhanh mang ta về hướng mật đạo.....

9. Chương 9

Khi ta mở mắt ra, chỉ cảm thấy thân thể xương cốt đều như đã tan rã, nhìn nhìn bốn hướng, cũng chỉ có một chút sắc trời hơi sáng, nghĩ đến chắc đã là ngày thứ hai rồi, mờ mờ bên cạnh, trống rỗng, trong lòng nghĩ tên gia hỏa này đại khái đã đi tiểu đêm rồi, ta tùy ý nhắm mắt lại.

Trong não lại không ngừng hiện lên tình cảnh mật thất hôm qua, đột nhiên, ta nhớ tới tiết khổ của ta còn bị hắn không biết xấu hổ vứt lại tại đó, không kìm được có chút thẹn quá hóa giận, lớn tiếng gheu rêu:

“Trịnh_____ Vô_____ Dạng!”

Lại không có ai đáp lời.

Thanh âm lại nâng cao tám độ:

“Trịnh_____ Vô_____ Dạng! !”

Vẫn không nghe thấy thanh âm nghịch ngợm quen thuộc.

Ta lập tức hoảng loạn, cả người đều nhảy xuống giường, nâng thất lưng mềm nhũn đi trong gian phòng tìm hắn, phía trong màn trướng, trong tủ, dưới bàn, thậm chí trong nôi, sau đó đi vào nhà xí, trong vườn, trên

mái hiên, thậm chí trong hồ cá, lại hoàn toàn không tìm thấy bóng người của hắn. Tim của ta nhảy mạnh, lo lắng hắn đã lên ra khỏi lãnh cung, lo lắng hắn sẽ bị phát hiện, từng tiếng kêu lên càng lúc càng yếu dần, thanh âm cũng càng lúc càng nhẹ:

“ Vô Dạng..... Vô Dạng..... người ra đây đi!”

“ Người đang ở đâu? Đừng trốn trốn tìm tìm với ta nữa.”

Lúc này, trong đầu óc loạn cào cào của ta đột nhiên nghĩ tới có thể hắn đã đi vào trong mật thất, liền điều chỉnh cả người đi vào trong phòng, chạy đến vách tường.

“ Ai đó!”

Cho đến khi đầu bị đụng cho sao nổ lóa mắt, mới lại nhớ tới ta không có mặt khí, cũng không có bản lĩnh xuyên tường của Mao Sơn đạo sĩ, trừ ngồi đợi Vô Dạng trở về, ta không còn có thể làm gì.

Trong lòng lại một lần cảm thấy được bị thương và thất vọng, giống như đang trở về những ngày đầu làm Hoàng hậu, bởi vì không thể cho Vô Dạng con cái, mà gặp phải tấu chương của quần thần yêu cầu phế hậu, giống như lúc Vô Dạng gặp phải sự uy hiếp của quần thần đương triều, ta đồng dạng chỉ có lòng mà vô lực giúp đỡ. Nước mắt không tìm được “tí tách tí tách” rơi xuống, ta quỳ ở bên tường, oa oa khóc lên.

Công Tôn Tiểu Bạch đồng tình mà đi về hướng ta, ta ôm lấy nó vui vào lòng, ngay khắc này, ta khẩn thiết cầu mong một nhiệt độ đến từ cơ thể khác, cho dù chỉ là một con mèo cũng được.

Tiểu Bạch meo meo kêu liên tục, mới đầu ta cho rằng ta đã ôm nó quá chặt rồi, kết quả, mới quay đầu, phát hiện ánh đèn phòng ngoài nhấp nháy, có bóng người dao động, ta biết đại sự không tốt, nhưng lần này ta sẽ không chỉ tiếp tục ngồi nhìn âm mưu trong thâm cung. Ta bị phát hiện rồi, mà Vô Dạng đáng thương của ta cũng có thể bị phát hiện rồi, ta phải đi cứu hắn, nếu như có người khảo tra ta, ta thà chết cũng không sẽ không nói ra tin tức của hắn!

Ta tập trung khí lực toàn thân lau sạch mồ hôi, đứng thẳng người lại, cẩn thận rửa mặt chải đầu, từ trong ngăn tủ gỗ mộc lan lấy ra một chiếc y phục hoa văn điệp vũ tinh mỹ tuyệt luân, nhìn vào gương cài một cây trâm ngọc và một cây trâm lắc* bằng vàng, đã làm Hoàng hậu hơn hai năm, dù giờ đây ta đang ở trong lãnh cung, ta vẫn luôn có cảm giác là như lần đầu khi làm chủ hậu cung.

Ta chỉnh lý lại y sam, vuốt lại một chút phục sức, đẩy cửa phòng ra, chậm rãi đi khỏi phòng, cảm thấy trước mắt có một đám người, nhưng ta không nhìn rõ được. Vô Dạng..... Vô Dạng..... ta liên tục lặp lại cái tên mà ta đã gọi suốt mười năm, có ai có thể hiểu rõ được cái tên này đối với ta có bao nhiêu quan trọng a!

“ Hàm Tuyết Phong nghe chỉ.....”

Lại là một thái giám mang theo thanh âm kéo dài đầy nữ khí, nhưng hôm nay đặc biệt chói tai, ta lạnh lẽo đứng trước lãnh cung, động cũng không động.

Nhưng tựa hồ ai cũng không trách tội ta, chỉ nghe thái giám đó tiếp tục khí phách dào dạt đọc:

“ Hôm nay chính là ngày trẫm hồi phục vương vị lại lần nữa đăng cơ, đại xá thiên hạ, đặc biệt chuẩn cho dân nữ Hàm Phong Tuyết có thể tự do hành động, không tất vĩnh viễn ngụ tại lãnh cung, hiện lại đã tra rõ chuyện tiền Hoàng hậu và người thông gian thuần túy là bị vu hãm, oan tình được giải sạch, trẫm hạ lệnh hồi phục hậu vị của tiền Hoàng hậu, vĩnh không thay đổi, khâm thử!”

Ta ngốc lăng đứng ở đó, cho đến khi một mặt minh hoàng sắc quen thuộc đi vào trong mí mắt ta. Hắn hoàn hảo không tổn thương đứng ở trước mặt ta, một bộ dáng để vương uy nghiêm thâm trầm không thể lay động.

Tuy rằng, ta biết hắn rất thông minh, rất khôn khéo, rất có tâm cơ, thường xuyên quay ta đến đầu vầng mắt hoa, nhưng lần này, ta cảm thấy được có một loại sợ hãi không thể nói rõ và sự không tín nhiệm, cái cảm giác bị bội phản đó rõ ràng khắc sâu trong tim, nội tâm ta đã thụ thương thâm trầm.

Thế là, ta gầm lên một tiếng lớn: “Ta không muốn!”

Quay người đi, đẩy cánh cửa của lãnh cung, nhốt một đám người đang ngậy ra nhìn nhau khóa ở bên ngoài.

10. Chương 10

“Lúc đó, ta cũng thật là được mở rộng tầm mắt, đây có thể xem là chuyện trăm năm khó gặp a!” Bọn thái giám chưởng quản lãnh cung cho đến nay vẫn nhớ rõ như mới trần thuật lại, “Vương triều này, cứ nhiên cùng trong một ngày sinh ra một Hoàng hậu không nguyện ý ly khai lãnh cung và một Hoàng đế cầu xin Hoàng hậu ra khỏi lãnh cung, đây thật là.....”

“Phong..... ngoan..... tiểu bối bối của ta, nghe lời đi, ngoan ngoãn mở cửa ra, được không?”

Ta không mở! Không mở! Sẽ không mở!

“Phong..... Đừng tức giận, đợi sau khi trở về tẩm cung, ta phát thệ ta nhất định sẽ từ đầu đến đuôi, ngọn nguồn sự việc, tỉ mỉ căn nguyên giải thích cho người nghe nha!”

Ta không nghe! Không nghe! Sẽ không nghe!

“Phong..... người nhất định còn chưa dùng tảo thiện phải không, ta mang đến cho người một đĩa cá lư thơm ngào ngọt, nóng hổi hấp, rưới nước sốt cà chua đỏ đậm, lại rắc thêm chút đậu hươu xanh xanh, trang trí thêm rất nhiều rau thơm và hoa cà rốt nha, nó đang đợi người ở trước cửa này, để người rồi thì ăn không ngon nga!”

Ta không ăn! Không ăn! Đói cũng không thèm ăn!

Trong phòng, ta tức giận đến như đang luộc chín sủi cảo mà nằm trên giường lăn qua lộn lại, ngoài phòng, hắc giống như hòa thượng đang ngồi thiền tụng kinh, liên tục nài nỉ. Lúc này, ta nghe thấy bên tai có tiếng giấy “roẹt, roẹt”, ngẩng đầu lên nhìn, một bàn tay cứ nhiên đang chui vào từ trong cửa sổ giấy, hơn nữa còn vút vào một cục giấy.

Ta đi xuống giường, cước bộ đậm vang lên “đùng, đùng” trên sàn, đi đến cạnh bàn, hung hăng kéo mở cục giấy ra, nhìn thử, trên mặt viết mấy chữ rồng bay phượng múa:

“Không muốn nói chuyện, dùng viết nói được không, thân thân.”

Ta sắc mắt trừng nhìn cánh tay lắt lư từ lỗ rách trên cửa sổ nhanh chóng chạy biến, nhịn xuống xúc động muốn cắn lên một phát, hung tợn nói:

“Người không biết ta bình thường không thèm luyện chữ sao?”

“Ta biết, ta biết.” Tên gia hỏa vừa nghe ta nói, liền vui đến mức không cần mạng nữa mà ịn cái gương mặt tuần tú đó lên trên lỗ giấy thủng, “Thân thân, ta không phải đang ở bên ngoài nghe sao, ta phát thệ, chỉ cần người ra ngoài, ta quyết sẽ không xông vào.”

Ai, người bị bề ngoài mê hoặc chính là bị thăm a!

Ta vươn cánh tay dài, một phát hung ác niết lấy trung tâm của cái mặt tuần lãng đó_____ cái mũi, sau đó mỉm cười nói:

“Vậy người liền rõ ràng khai báo cho ta bắt đầu từ lúc người quen biết ta trở đi_____ tất cả_____ âm mưu, sau đó ta sẽ xem tình tiết mà quyết định có hay không tha thứ cho người. Nếu như, có chút nào không chân thật.....” Ta không thèm để ý cái mặt hắc đã sớm bị bí thở đến trương đỏ, tiếp tục niết lấy mũi của hắc, “Đừng mơ nghe thấy âm thanh của ta nữa.! !”

“Ta..... ta nói.....” Hắc vừa được ta buông cái mũi ra, thì liền hít lên hít xuống nói. “Ta sẽ nói từ đầu đến đuôi!”

Nhìn bộ dáng hắc thể ngược lại cũng đáng thương, ta sợ bản thân sẽ mềm lòng, dứt khoát quay mặt đi.

“Thật ra, ta từ ánh mắt đầu tiên đã nhận ra người là nam nhân.....”

Cái gì? ?

“ Vốn nghĩ lập tức biến người thành chiếm hữu của ta, nhưng vừa mới thoát y phục của người được một nửa, ta đột nhiên bị tiểu gấp.....”

(Bệnh tiểu gấp: tiểu khó kiểm soát, hề mắc là cần đi liền, không thể kìm chế. Tội anh nó bị bệnh này, =))))

What! ! !

“ Còn có, thật ra sau đó ta ngày ngày đều theo dõi người, sợ sẽ không thấy người nữa, cho đến khi ta không thể không đi xa để bổ sung biên cương mà rời xa người, mới nghĩ đến dứt khoát khiến người vĩnh viễn trở thành người của ta cho xong.”

Người biết những bí hiểm sau khi ta bị người áp đảo trên giường không! ! !

“ Còn gì không?” Ta cảm thấy hai mắt của ta đang bốc lửa.

“ Còn có, cái mật đạo đó thật ra là hai tháng trước ta mới bí mật tạo xong.”

Hâng! Ta nói này, là thần thánh gì lại sáng tạo ra cái loại mật đạo đó.

“ Những màu sắc đó là vì làm hoa mắt những người xông nhầm vào, ta vì là kẻ mù màu, cho nên không sao.....”

Cái gì? ? Ta vẫn luôn cho rằng người có thể xem là một trượng phu lãnh tính hoàn mỹ, cứ nhiên lại bị bệnh tiểu gấp hơn nữa còn bị mù màu? ! Ta bị một chuỗi đả kích này làm cho đầu óc trương phù, lập tức tê liệt ở cạnh bàn.

“ Phong, người đừng xỉu a!” Bên tai là tiếng gọi khẩn cấp của Trịnh Vô Dạng, “Ta chính là sợ người sẽ như vậy, mới luôn không dám nói a!”

“ Còn gì nữa?” Ta uể oải chán nản hỏi.

“ Còn có, cái người tên là Liễu Nhi đó, người còn nhớ không?”

Ta đương nhiên là nhớ rồi, y là đối tượng “ngoại tình” của người sau lưng ta mà, nhưng hiện tại ta không thấy lạ nữa rồi!

“ Thật ra, y vốn tên là Liễu Toái Ngọc, y là mật thám mà ta cài vào trong Hàn phủ, Hàn Vĩnh Thuận phi thường thích y, nhưng lại hoài nghi quan hệ của ta và Liễu Toái Ngọc. Vì để khiến cho Hàn Vĩnh Thuận nhanh chóng lộ ra dã tâm lang sói, vì để buông nhẹ cảnh giác của hắn, ta giả vờ phế người, sau đó nghênh đón nữ nhi của hắn làm Hậu, thích khách trong đêm động phòng đó là ta kêu y cố ý tình nguyện tự tiến cử với Hàn Vĩnh Thuận mà ra.”

11. Chương 11

Cùng Vô Dạng ngồi trên một chiếc bàn tròn ăn cơm.

Tuy rằng rời khỏi lãnh cung cũng đã vài ngày, nhưng cảm tình nồng nhiệt đối với thực phẩm nhiều dầu mỡ lại càng ngày càng tăng, cho nên khi nhìn thấy một đĩa gà xé sợi thập cẩm và một mâm yến sào hầm thịt vịt nóng hổi hấp, màu sắc hương vị hài hòa được bung lên, ta cảm thấy nước mắt cảm động trong mắt và nước miếng trong miệng đều đã muốn trào ra.

Ta phải động đũa rồi a! Ta khoái hoạt lắc lư đầu.

Khi đang chuẩn bị đại động đôi đũa, Vô Dạng lại đột nhiên đảo mắt châu hướng nhìn ta, ta nhìn đôi đũa ngọc đã với tới mâm yến xào của mình, cầu xin nhìn hắn.

Hắn lại không dung không thứ hướng về ta đảo mắt châu, ta mở lớn mắt rơm rớm nước nhìn hắn, trong khóe mắt bao hàm lệ thủy, nhưng đũa ngọc vẫn bướng bỉnh đặt tại không trung.

Lần này, hẳn không những chuyển chuyển mắt châu mà còn nhe răng trợn mắt hướng về ta, khiến ta sợ đến mức đặt đĩa về lại trong chén, cái chén cũng không tự chủ mà lay động rồi lăn ra đất.

Lại nhìn một cái về món gà sợi vịt sợi đáng yêu của ta, lại nhìn một cái về biểu tình thâm thúy nghiêm túc của Vô Dạng, ta cuối cùng “oa” một tiếng, nhanh lẹ chạy lại nắm lấy cái khăn mà tùy thị mang theo bịt chặt miệng, làm bộ dáng như đang muốn ới.

Muốn hỏi nguyên do tử tử đầu đuôi của chuyện này sao, tự nhiên là phải quay về tường thuật lại cái ngày mà Trịnh Vô Dạng khuyên ta ra khỏi lãnh cung.

“Người chính là tín nhiệm cái tên Liễu Toái Ngọc đó như thế, nói với y mà không chịu nói với ta?” Nghe chân tướng mà Trịnh Vô Dạng nói rồi, trong lòng ta không biết là tư vị gì.

“Ai, đây là những chuyện loạn đảng của cung đình, ta sợ người biết rồi lại càng không yên tâm thôi.”

“Vậy_____ người thích không?” Ta bủ môi, ủy khuất giống như một cô vợ trẻ.

“Nói chuyện vô căn cứ!”

Vô Dạng gấp đến nỗi nặng nề vỗ vào khoang cửa sổ, lớn tiếng nói: “Ta nhiều năm nay trong lòng chỉ có một mình Phong người thôi.....”

“Phong, bảo bảo ngoan, mở cửa ra được không?”

“Vậy_____ vậy Liễu Toái Ngọc đó thích ai vậy?” Ta không an tâm hỏi.

“Ta sao biết được chứ?!” Vô Dạng có chút không nhẫn nại nói, “Để ta ôm ôm người được không, Phong? Hiện tại ta lại là hoàng đế rồi, người lại là Hoàng hậu rồi, không ai lại dám ức hiếp người nữa rồi!”

“Liễu Toái Ngọc đó hiện tại chán là đã trở thành khai quốc công thần của người rồi đi, người phong cho y chức quan gì?” Ta có chút như đang tự lẩm bẩm hỏi.

“Không, y cũng bị lưu đày rồi!”

“Cái gì?!” Ta kinh ngạc hô lớn, đưa đầu ra chỗ lỗ thủng đó thám thính, vừa khéo đụng phải bờ môi ướt át của Trịnh Vô Dạng.

“Y nói y muốn cùng chịu chung tất cả với Hàn Vĩnh Thuận, cho dù Hàn Vĩnh Thuận không nguyện ý, đá y đánh y giết y, y cũng quyết định theo.....”

Ta vừa nghe, trong lòng cười thầm, đồng thời lại có một loại cảm động, tùy tiện mở miệng hỏi: “Nếu như ta cả cuộc đời cũng không thể không bị nhốt ở trong này, vậy người sẽ làm thế nào?”

“Ha ha, đương nhiên cũng ở đây luôn.”

Vô Dạng cười lớn lên.

Cửa vừa mở ra, hẳn giống như ác lang nhìn thấy dê con mà bổ nhào lên người ta, cũng học theo ta mà hung hăng cắn lên chóp mũi ta một phát, trong miệng thầm thì: “Người có biết ta lo lắng thế nào hay không? Nếu như lần này ta không thể trở lại, có lẽ thật sự là thiên nhân vĩnh cách đó.....”

Ta nhất thời cảm thấy thương cảm, chặt chẽ ôm lấy tấm lưng rắn chắc của hắn, nghẹn ngào nói:

“Lần sau người có “âm mưu” gì cũng đều phải nói với ta nghe, ta cũng muốn tham gia!”

Đột nhiên, đầu của hắn lập tức ngẩng lên, bộ dáng u sầu cũng tiêu thất vô tung, mà thay vào đó là một bộ dáng hồ ly khôn khéo giao hoạt mà ta đã hằng ngày quen thuộc, ta không kịp cảm thấy một trận âm hàn.

“Người hiện tại liền có thể a!” Hắn lộ ra nụ cười gian tà.

“Cái..... cái gì?” Ta cảm thấy được bản thân lại mất đi quyền khống chế.

“Một tuần sau khi người ra khỏi lãnh cung, người phải làm bộ như ngày ngày đều muốn ới.”

“A?” Ta cảm thấy vô cùng kỳ dị.

“ Sau đó, một tháng sau, trong y phục của người phải nhét vào một cái gối bông nhỏ.”

“ Sau đó, mỗi một tháng sau đều phải nhồi cho cái gối bông to hơn một chút.”

“ Bảy tháng sau, phải đổi sang một cái gối bông to nhất.”

“ Sau đó, người liền phải làm tốt chuẩn bị sinh đẻ lâm bồn.”

“ Sinh đẻ..... lâm bồn.....” Ta ngây ngô lặp lại, “Ta là nam nhân, không phải chỉ có ta biết, mà người cũng biết a!”

“ Ta biết, cho nên nói đây là âm mưu a.” Vô Dạng đắc ý cười nói, “Để tránh tương lại những đại thần trong triều sẽ lại không vừa lòng với người.”

“ Vậy còn hài tử.....”

“ Kiểm một đứa cho đủ thôi, đây quá đơn giản rồi.”

“ Nhưng nó không phải là của người.....”

“ Không sao hết, ta có người là đủ rồi.....”

“ Vô Dạng.....” Ta cảm động đến nước mắt đều chảy xuống hết.

“ Ta còn phải nạp thật nhiều phi tử.....” Vô Dạng tiếp tục nhẹ nhàng nói.

Cái gì? ! Nước mắt của ta nhất thời thu hết lại.

“ Yên tâm, bọn họ đều là nam hết, hơn nữa bọn họ ban ngày chỉ thỉnh thoảng trang điểm một chút, lộ mặt chơi thôi, đến tối thì đều ẩn nấp trong phủ trạch của các đại thần của ta để dò thám tin tức của chúng, phòng ngừa chúng lại có lòng mưu đồ.”

(Đây là phạm tội rình mò đời tư của người khác đó.

Đi! Ở đây là cổ đại! Hoàng đế lớn nhất!)

“ Cũng có nghĩa là bọn họ đều là mật thám của người rồi?” Ta ngây ngô hỏi.

“ Ân.” Trịnh Vô Dạng bộ dáng tràn đầy tự tin, cười nói:

“ Tiếp theo đó, chỉ còn chờ xem biểu hiện “hoài thai” của Phong người thôi đó.”

“ Ha ha ha ha.....” Trong lãnh cung lại truyền ra một tràng cười, nhưng lần này, bất giác lại khiến người ta liên tưởng đến một ác quỷ đáng sợ.....

12. Chương 12: Ngoại Truyện

Ta nằm ngửa trên một bãi cỏ um tùm, mà giờ này khắc này, cách một lớp tường đất khá mỏng, ở đây đang có một con “đại hỏa long” ngủ ngáy, nghĩ thử xem hôm nay hắc phát hỏa cũng phát đến rất mệt rồi đi, huống hồ khi ta nhìn thấy hắc, hắc đã muốn trưng ra hai cái “mắt gấu mèo” rồi a.

Đây cũng khó trách, giả sử thử đặt mình vào trong hoàn cảnh của người ta mà nghĩ thử xem: Khi người mở cửa nhà mình ra, dưới ánh sáng sao mỹ lệ, nhìn thấy lại là cái người mà người đã từng yêu đến khắc cốt, hiện tại lại là kẻ phản bội mà người hận tận xương tủy lần nữa xuất hiện trước mặt người, hơn nữa còn là một bộ dáng cười cợt nhả, người sẽ có cảm tưởng gì? Đương nhiên là phần nộ cực điểm, không cần phải đoán, chính là đem hắc ném ra ngoài cửa.

Mà hắc a, lại càng quá đáng, vứt ta cô độc một mình trong trời đêm mùa thu mát lạnh, lắng nghe tiếng gió thổi u u, tiếng “xào xạt xào xạt” của cỏ hoang, thậm chí còn có thanh âm của dã thú..... bản thân thì lại thối đèn chui vào chăn, đánh một giấc thật sướng.

Đừng a! Người ta tuy không phải là mỹ nữ, cũng có thể coi đã đạt được hàng mỹ nam chứ! Huống hồ, trước đây ta không phải là người mà người luôn luôn xem thành “tâm can bảo bối” mà thương sao? Người sao lại nhần tâm để ta giống như cô hồn dã quỷ a, khiến ta cô độc bồi hồi bên ngoài rừng hoang sơn dã này? Cho dù ta là cao thủ kiếm khách, nhưng hiện tại trên người ta chỉ có một cái bao rách nát thôi! Hạng, đạo cao một tấc, ma cao một trượng! Hôm nay, ta phải quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người, cho đến khi người cho ta vào mới thôi.

Thế là, ta lớn tiếng kêu lên:

“Thuận, mở cửa a, người sao lại có thể không cần ta chứ? ! Ta lớn lên xinh đẹp thế này, động nhân thể này, chân ngọc dài dài, tấm lưng tinh tế, mái tóc đen nhánh đen nhánh, đôi mắt rất to rất to, người còn nói giống như bên trong có dòng điện, còn nữa, còn có cái này.....” Nói đến đây, ta cố ý nuốt một ngụm nước miếng, “Người nói phần phần này nộn nộn này, rất đẹp nè.....”

Quả nhiên, không ngoài dự liệu của ta, không được bao lâu, hắc đã thấp đèn lên rồi, cửa đã mở ra rồi, hắc lập tức xông ra, lại lập tức túm ta đem vào nhà. Cánh tay mạnh mẽ đó, khiến ngay cả tay ta cũng bị hắc nắm đau nha.

Sau đó, hắc trực tiếp giống như đang gặm xương mà cắn một lượt khắp lồng ngực của ta, rồi dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, cắn hận mà vứt ta ở trên đám cỏ khô, lại từ trong phòng lấy ra tấm chăn duy nhất của hắc, phủ đầu phủ mặt mà ném xuống, rồi xoay người, cái gì cũng không nói, chỉ là đi vào trong phòng.

Lúc này, cái đầu não nhỏ bé của ta mới oan uổng từ trong ổ chăn thò ra, trong lòng lại âm thầm cười:

Đợi đi, Hàn Vĩnh Thuận, không qua vài ngày, người sẽ hoàn toàn rơi vào bẫy thôi! Đến lúc đó, ta cũng nhất định sẽ nói ra lời mà ta vẫn luôn ghen trong họng từ rất lâu rồi:

“Ta thích người!”

13. Chương 13: Ngoại Truyện

“Người đang làm cái gì! !”

Một tiếng gầm phẫn nộ dọa ta trong mộng hồn chạy tán loạn bốn phía, ta kinh hoảng mở mắt ra, nhìn thấy một đầu tóc đen bóng lóng thiết bị, tiếp đó, lại phát hiện nửa người trên của bản thân đang áp lên trên cổ của một người khác, hai đùi nhỏ co ro chính là đang chạm vào bộ vị quan trọng nhất trong toàn thân người đó.

“A!” Ta kinh hô một tiếng, trong nháy mắt sử ra bản lĩnh lớn nhất là khinh công_____ lập tức nhảy ra ngoài màn giường, hai tay bám ngược trên tường.

Thuận ngồi ở bên giường dùng một nhãn thần nghiêm khắc sắc bén trừng ta, lạnh lùng nói:

“Người lại mộng du sao, hơn nữa còn mặc nội y của nữ nhân.”

Ta cuối đầu nhìn thử, quả nhiên y siêm mở ra để lộ cái yếm của nữ nhân hoa văn phức tạp, màu sắc tiên diễm, ta lập tức đỏ mặt.

Hàn Vĩnh Thuận này, thật sự là, sao lại nói mấy lời không nên nói đó chứ! Ta không phải chính là vì muốn giành lại lòng của người sao, mới không thể không cố gắng phối hợp với sở thích xấu xa của người, mặc lên cái yếm phàm tục đến không chịu nổi này sao?

Nhớ lại năm đó, khi ta ở trong cung làm mật thám và thích khách đệ nhất, ai dám nói với ta một câu “xinh đẹp”, ta tất sẽ khiến cho hắc biến thành “thiên hạ đệ nhất xấu xí”, huống hồ, ban đầu người còn không phải ngày ngày đều nài nỉ ta mặc nữ trang sao!

Ta biết người còn hận ta, ta không nên dụng kế khiến người không còn thế lực, không còn tiền, không còn nhà, khiến nữ nhi bảo bối của người còn bị giam lỏng trong kinh, khiến người lại bị bức đi lưu vong ở đây,

trải qua những ngày cực khổ mà trước nay chưa từng có, nhưng ta cũng không có biện pháp a, nhận lộc của người, thì phải trung thành với người, hơn nữa ta làm sao có thể bội phản hoàng đế đã từng cứu ta dưới đao kiếm chứ?

Nhưng mà, không quan hệ, ta lại trở về rồi, hiện tại lại lần nữa trở lại bên cạnh người, chỉ cần người lại một lần nữa ngoan ngoãn yêu ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi người. Cho nên, tất cả đều cần phải từ từ, đầu tiên để ta làm cái bóng của người, tiếp đến làm ấm giường, sau đó sẽ cách không xa với vụ khanh khanh a, ha ha ha ha.....!

(Vụ khanh khanh: là thương yêu chiều chuộng)

Ta nghe thấy âm thanh bụng người kêu cô cô nha, bởi vì ta đã là cái bóng của người, vì thế ta cũng đói rồi, ta chớp mắt nhìn nhìn người, người lại nghiêng ngang thông thả ra ngoài, thế là ta cũng đi theo sau lưng người. Người ngồi xuống, ta cũng ngồi xuống.

“ Thuận ca.....” Một cô nương thôn quê yêu kiều nỉ non xa lạ chạy về phía người, cánh tay đang ôm một hộp thức ăn dài dài, đây biểu thị chủ nhân của cái bóng là ta phi thường có duyên với nữ nhân.

Cho nên, ngay tại thời điểm nữ hài đó vấp phải cục đá muốn ngã lăn ra, ta liền nhảy lên trước, nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mềm mại của nàng, thương hương tiếc ngọc nói:

“ Tiểu thư, nàng không sao chứ? Tiểu sinh thất lễ rồi.”

Trong nháy mắt, xuân tình ám động, vị cô nương đó xấu hổ đến mặt đỏ như hoa đào.

Sự thật chứng minh ta cùng chủ nhân của ta đều có sức quyến rũ dồi dào như nhau, bởi vì đa số mỹ vị trong hộp thức ăn đó đều cho ta tận tình hưởng dụng, gương mặt tươi cười của nữ hài cũng tận tình vì ta mà nở rộ, chỉ còn sót lại một người bị bỏ rơi một bên đang đỏ con mắt đỏ, mà bước thứ hai trong kế hoạch của ta cũng lập tức tiến gần.

Hàn Vĩnh Thuận, người đợi đi, người vĩnh viễn cũng không đầu lại ta đâu! !

14. Chương 14: Ngoại Truyện

“ Hôm nay, ta muốn đi_____ cầu_____ hôn.”

“ Ta biết rồi_____ người đã nói lần thứ ba rồi!”

Một sớm thanh minh, người đó nghiêm túc cẩn trọng ngồi ở bên giường, hai mắt trừng hệt như cái chuông đồng, ta không kiên nhẫn xoay người trên chiếc giường gỗ nhỏ của hắn, lười biếng trả lời.

“ Người không đi sao?” Hắn mắt long lanh nhìn ta, ai, hắn cũng thật đáng thương! Từ ngày đầu tiên làm “đại hỏa long” đã lạc bước đến thành con chuột bạch hôm nay, nhân sinh chênh lệch cũng thật lớn a!

“ Không_____ ta còn đợi Tiểu Điệp cô nương đưa đồ ăn sáng tới!”

“ Người không muốn biết là cô nương nhà nào sao?” Thanh âm của hắn nghe đã càng lúc càng rõ ràng đáng thương vô cùng.

Hàng, không phải chính là cái đứa quê mùa hoàng mao nha đầu tên là Tiểu Hoa vô luận ta quấy nhiễu thế nào lại chỉ quẩn quit lấy người, chỉ làm cơm cho người, còn nuôi một con chó sao! Đây có đáng có bổn đại thiếu gia phải đi coi không? !

Ta tùy tiện ngay cả đầu cũng nhét vào trong ổ chăn của Hàn Vĩnh Thuận, sau đó ngủ rồi ngủ, hử rồi hử, ân, vị đạo của hắn vẫn thơm như thế!

Hắn đại khái lại ngồi bên cạnh ta một lát, cho đến khi ta cố ý ngáy lên thật to, mới lặng lẽ rời đi. Trong thoáng chốc, ta nhảy như bay ra khỏi ổ chăn, như chớp điện xông đến cửa phòng, lặng lẽ chú mục đèn chiếc

bóng cô thân đang dần dần đi xa, trong lòng có chút oán trách: Thật sự là! Không biết ta trước giờ ngủ không bao giờ ngáy sao?

Bỏ đi, tha thứ cho hần, bắt đầu hành động thôi! Ta hung ác bỏ nhào về tầng thấp nhất của đám cỏ khô_____ ở đó ta cất giấu bao đồ rách của ta, trong bao đồ cất trữ tam đại pháp bảo của ta. Thế nào, ngươi muốn xem? Đứng gấp, tiếp theo, ta sẽ từng cái từng cái triển lãm mà.

Ngay lúc ta khí thế bừng bừng tiến gần tới căn nhà đất nhỏ của vị hôn thê thôn quê của Hàn Vĩnh Thuận, ta dám phát thệ, ta trang điểm đến khuynh quốc khuynh thành thế này, tuyệt đối là dùng dao giết trâu để mổ gà_____ Tài năng lớn mà phải sử ra ở đây, chỉ khuynh đảo được người trong nhà. Không chỉ, tất cả thanh niên nam tử tại đương trường mắt đều nhìn thẳng, mà ngay cả lão công công râu dài niên kỷ đã lớn cũng nhìn đến mắt hoa thần chuyển, mà vị nữ chủ nhân duy nhất đó_____ Tiểu Hoa đáng thương, quả nhiên nàng đã cài hoa đầy đầu, nhưng lại làm sao có thể so với trâm hoa kim ngọc, áo hồng váy sen của ta đây?

“ Thuận.....” Ta múa ống tay áo, đi thẳng về phía người đã sớm hóa đá kia, thuận tiện còn chớp chớp đôi mắt hoa đào với hần, thế nào, ngươi không nhớ được sao? Chiếc siem y này là thuở ban đầu khi ta trà trộn vào trong gánh múa đánh đàn cho người lúc ấy đã mặc đó, đêm đó xảy ra đêm đầu tiên của chúng ta, ngươi không thể ăn xong rồi quên đi nga!

Ta giống như con bạch tuột bám lên toàn thân thể của ngươi, yếu diệu thỏ thẻ: “Ngươi muốn nạp thiếp, ta không phản đối, nhưng nàng là bé gái nha!”

Một lời phát ra, mọi người mới vừa từ trong mỹ mạo của ta chậm rãi tỉnh lại đã càng thêm kinh hãi.

“ Ngươi_____ người là có ý gì?” Lúc này, Tiểu Hoa đã nhảy ra, hai mắt đầy khí thế lão đại.

Ta chặt chẽ ôm Thuận của ta, liếc mắt trắng dã nhìn nữ nhân, không vui không tốt nói:

“ Không nhìn thấy sao, ta là chính thê của hần!”

“ Ngươi..... Ngươi gạt người! ” Tiểu Hoa tức đến mặt đỏ bừng, lại run rẩy không chuẩn xác chỉ về hướng Hàn Vĩnh Thuận hỏi: “Đây là thật sao?”

Thuận ở cạnh bên không nói gì, đột nhiên bắt lấy cánh tay ta chạy ra khỏi nhà, cho đến khi về đến trước cửa nhà, mới để cho ta kịp thở dốc:

“ Ngươi làm cái gì? !”

Hôm nay hần có đủ hãnh diện rồi a, một nam một nữ vì hần mà tranh giành ghen tuông, hần còn không thỏa mãn sao?

Ta đang bất bình nghĩ, hần lại lập tức đẩy ngã ta xuống trên đồng cỏ, tựa như con lang đói hung hăng trừng trừng nhìn vào đôi mắt không hiểu của ta, trầm nặng nói:

“ Đây là ngươi tự tìm đấy, vừa rồi ngươi dựa vào ta quá chặt rồi.....”

Kế hoạch làm ấm giường cuối cùng cũng mỹ mãn hoàn tất, ta bắt đầu dùng ánh mắt thâm tình ngưng trọng nhìn Thuận, dùng ngón tay nóng bỏng của ta chậm rãi vẽ theo đường nét toàn thân đang đổ mồ hôi của hần.

“ Thuận.....” Ta phát ra âm thanh nhào nhét.

“ Ân?”

“ Ngươi còn thích ta sao?”

Ta cảm thấy thân thể của hần động một lát, lại không có trả lời.

Ta vội vàng thân tình vươn dài cổ ra, tặng cho hần một nụ hôn thơm thơm, còn đặt mũi lên trên mặt hần, nhẹ nhàng thở ra chút khí, dịu dàng thúc giục:

“ Ngươi nói nhanh đi!”

“ Ta sẽ không yêu ngươi nữa đâu.....” Hần sâu thẳm nói.

Trong lòng ta phát lạnh, cả cái đầu từ trên mặt hần trượt xuống.

“ Trừ khi_____ về sau người đều nghe lời ta.” Hần xiết chặt lấy cầm của ta.

Vừa nghe lời đó, trong lòng ta nhất thời như nở hoa, vội vàng sủng nhược đáp ứng:

“ Được, được, được, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này đi.”

“ Đây thì không thể!” Hần khổ não lắc đầu, “Ta cả cuộc đời này đều phải lưu vong ở đây.”

“ Hi, trong gói đồ của ta đã có lệnh đặc xá của hoàng đế rồi, chúng ta có thể đi đến bất cứ nơi nào trừ kinh thành ra.”

“ Cái gì?” Hàn Vĩnh Thuận kinh ngạc, “Vậy ta không có lộ phí đi đường.....”

“ Không sao hết, trong gói đồ của ta có trang bị toàn bộ gia sản trong nhà, đủ cho chúng ta mua nhà mua đất rồi.”

“ Nếu như ta nói ta không muốn ly khai thì sao?”

Thuận hung tợn trừng mắt nhìn ta, “Người vừa rồi đã nói cái gì cũng đều nghe lời ta mà?”

Ta ngoan ngoãn gật đầu, đáp lời:

“ Chỉ là.....”

“ Cái gì?”

“ Bởi vì ta đã bảo hảo hữu đi cứu nữ nhi bảo bối bị giam lỏng của ngươi, nàng nhìn thấy ta thì liền đối với ta nhất kiến khuynh tâm, một đường cứ nháo không phải ta thì không được, không phải ta thì không gả..... ta đã gửi gắm nàng cho bằng hữu, không dễ dàng gì mới chạy được đến chỗ này, ta phỏng chừng, chắc không quá hôm nay thì nàng sẽ chạy được đến đây rồi..... Ngươi còn muốn ở lại chỗ này sao?”

.....

.....

“ Ngươi_____ gói đồ của ngươi ở đâu?” Rất lâu, hần nói được một câu như thế.

“ Làm gì?” Ta hỏi.

“ Đương nhiên là chuẩn bị xuất phát rồi!” Hần liếc ta một cái, “Sao rồi, ngươi không muốn nghe lời ta sao?”

“ Nghe! Nghe! Nghe!” Ta vui mừng ôm Thuận của ta, “Lời của Thuận, ta thích nghe nhất!”

Từ đó, cuộc sống lưu vong hạnh phúc của Toái Ngọc đã kết thúc, cuộc sống lang thang hạnh phúc lại oanh oanh liệt liệt bắt đầu.

15. Chương 15

Từ lúc Trịnh Thị vương triều kiến cơ lập nghiệp đến nay, từ quân cơ trọng thần ở trên, đến thị tỉnh bình dân ở dưới, không ai không biết không ai không hiểu, đây là triều đại mới, thật sự là mới mẻ đến mức chưa từng thấy qua. Đầu tiên là xuất hiện hoàng đế mà trong hậu cung chỉ có một thê tử, rồi lại xuất hiện một Hoàng hậu độc hưởng thánh sủng lại không sinh được một oa nhi nào. Sau đó, quyền khuynh triều dã, Hàn thừa tướng một tay che trời đột nhiên bị lưu đầy, còn đương triều thiên tử mà theo tin truyền ra ngoài đã bệnh nặng vong mạng cư nhiên uy phong không giảm lần nữa xuất hiện trên triều, hơn nữa bắt đầu thay đổi phong thái mà chiêu nạp tần phi, Hoàng hậu nương nương vì tư thông với người khác bị đánh tiền lãnh cung lại đông sơn tái khởi (lần nữa vùng lên), ngôi ổn định trên vị trí đầu hậu cung, mà nàng mười năm không hoài thai lại đột nhiên nở nụ khai hoa hoài thượng long chủng..... Tất cả này, cũng thật giống như người ta gọi hòa thượng trượng hai _____ mò không đến đầu.*

(Hòa thượng trưng hai, mò không đến đầu: thời cổ đại người ta chỉ cao khoảng tám tấc, có giơ tay lên cũng quá lắm là cao một trượng, mà hòa thượng cao một trượng hai tấc, nên đương nhiên người khác không thể mò đến đầu hần. Ý nghĩa ở đây là: một sự việc quá mức kỳ lạ làm người ta không thể nắm bắt được đầu mối.)

Nhưng, chuyện tiếp theo càng khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi. Nghe nói, một vị quan nhỏ ở kinh thành khá xa gần đây kỳ quái lại bị cách chức, nguyên nhân sao, trong nửa tháng hần rãnh rỗi ngồi ở nhà, một lượt khổ tâm suy nghĩ dốc hết cân não ra, mới hơi hơi hiểu rõ. Chẳng lẽ là vì một ngày hần trong lòng phiền muộn, liền tùy tiện đi Di Hồng Viện uống hoa tửu, kết quả bị người nhận ra báo lên thượng cấp? Hay là hần đã bị người giám sát, có kẻ gian manh ý đồ mưu hại hần? Vậy đã mất đi chức quan tự nhiên càng nghĩ càng đổ mồ hôi lạnh, trong lòng của lão bá tánh lại thỏa mái khoái hoạt rất nhiều, hiện nay “kẻ ăn thịt”, từng tên trong đám đó sống còn phải lo lắng nơm nớp, thấp thỏm bất an hơn bọn họ a!

Thanh quan, quan tốt, quan trung thực đã nhiều lên, đây là một chuyện kỳ diệu của tân triều đại, nhưng trên đường của tân triều, mỹ nữ lại không có ai nhìn nữa, đây chính là chuyện lạ nha. Nói tóm lại căn nguyên, chỉ sợ là đến từ một câu báo oán của một lão thợ may tư mật trong cung đình:

“Như hiện nay a, thất lưng của các hoàng phi từng cái so với từng cái càng lớn hơn, ống tay áo cũng từng cái so với từng cái thô hơn, màu vải cũng từng cái so với từng cái đen hơn, cách thức, thước tấc, màu sắc của y phục cũng càng khó nắm bắt, không đạt thành, khẩu vị tuyển phi của thánh thượng hoàn toàn biến đổi rồi sao?”

Hoàng cung, vĩnh viễn là nơi lãnh đạo của trào lưu dân gian, chính vì thế, những người đã qua tuổi hôn nhân, rồi những nữ hài khuê các vừa đen vừa trắng kiện đều rất nhanh được định thân sạch bách, đáng thương cho những người hoa da tuyết mạo thì không ai thèm hỏi. Quan niệm của mọi người gần như thống nhất: Hoàng đế chính là hoàng đế, nhân quang của thiên tử còn sai được sao? !

Ở trên đây, đều là có chút chọc cười trêu đùa, có thể không nghe.

Lại nói, nháy mắt đã đến lúc “Trong hồ ao mọc cỏ xuân, vườn liễu biến sơn ca”, Hoàng hậu Phong Tuyết đáng thương “thân đang hoài thai” của chúng ta, lại một lần nữa trốn vào lãnh cung.

“Ta nói_____ người đường đường là một chính cung Hoàng hậu, làm gì mà luôn trốn trong lãnh cung!” Vô Dạng vừa hạ triều, liền nộ khí xung thiên chạy đến trước mặt ta.

Mấy ngày trước, dưới sự quần quật quấy nhiễu của ta, Trịnh Vô Dạng cuối cùng cũng ban cho ta một cái mật khí cùng một bộ dáng với của hần để mở cửa lãnh cung. Lúc đó, ta vui vì cuối cùng cũng có thể lại tìm về “thế ngoại đào nguyên” của bản thân rồi.

Ta trề môi, đáp lời: “Chỉ có ở chỗ này, ta mới không cần nhét ở trong y phục một cái gói bông phiền phức đến chán chết a_____ huống hồ, cái này còn lớn hơn nhiều so với cái lần trước!”

“Hơn nữa, người lại giống như chạy nạn mà gói lại một bao điểm tâm lớn.” Trịnh Vô Dạng mục quang hung ác trừng mắt nhìn bánh trái trong cái gói lụa bày ra trên bàn.

“Ai bảo người luôn bảo ta ở trước mặt người khác phải giả vờ như không có cảm giác muốn ăn, lại nôn lại ói, còn ngày ngày chưa chết ta a!” Ta ủy khuất biện bạch, hóa thân thành một con sóc nhỏ nhẩn đáng thương.

Cuối cùng, Vô Dạng không đấu lại được thế công mắt ngán lệ oán thán của ta, nhẹ nhàng thở dài một hơi, rồi đầu ta nói, “Vậy người liền_____ “sinh non” đi!”

Ngày “lâm bồn” được an bài khi Trịnh Vô Dạng đang ở trên triều nghe chính sự, lập tức, làm cho văn võ bá quan, tam cung lục viện, cung nữ thái giám, người người đều biết. Đây dù sao cũng liên quan đến đại sự sinh kế của quốc gia trong tương lai, trên dưới trong cung, đủ loại người đều đợi ở ngoài cung điện của Hoàng hậu ngóng cổ trông chờ, gấp gáp chờ đợi tin tức, mà Trịnh Vô Dạng ở trước cửa phòng ta lại đi tới đi lui như con quay, thật sự là, hần làm gì mà khẩn trương như thế? Hần lại không phải không biết, tiểu oa nhi không phải đã ở trên giường của ta mà được “sinh” ra rồi sao!

Đầu tóc bóng loáng, đôi mắt châu đen long lánh, làn da trơn mịn, bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm đặt ở trên người ta, xem ra một chút cũng không hề sợ hãi, tương lai chuẩn xác sẽ là một nam tử hán đáng vẻ đường đường, uy phong bệ hạ a, đúng không?

Nhưng mà, ta cũng không dám chậm trễ, một mình vò đầu bứt tóc, nhảy lên nhún xuống trong phòng, lại hô lại hét. Tiểu oa oa híp mắt chưa mở, tùy ta để một chậu nước đỏ máu và một mảnh khăn mới ngồi cạnh học theo bộ dáng bà lên đồng, cho đến khi thở dốc hô hô, mồ hôi ẩm ướt, toàn thân tê liệt nằm yên không nhúc nhích trên giường, bất kể người muốn cười thế nào, những thứ này đều là chứng cứ của chuyện ta sinh hài tử a!

Được rồi, “vạn sự chuẩn bị chỉ thiếu đông phong”. Ta nhìn tiểu oa nhi trong tay, thâm tình nhìn vào ánh mắt vô tội thơ ngây của nó, trong lòng niệm niệm: tiểu bảo bảo, xin lỗi nga, khiến cho người còn nhỏ thế này đã bị cuốn vào trong âm mưu chốn cung đình rồi. Người yên tâm, ta và Vô Dạng nhất định sẽ khiến cho người vĩnh viễn vô tư vô lo, vui vẻ thoải mái, để ta làm một mẫu hậu tốt của người, thương yêu người suốt cuộc đời vậy! Nghĩ tới nghĩ lui, trong mắt đột nhiên dâng lên một dòng nước mắt, ta mài nhọn răng, mở miệng cắn lên cái mũi nhỏ trắng trẻo mịn màng của tiểu oa nhi.

“ Oa.....!”

Một tiếng khóc thanh thúy vang dội triệt để bay khắp không trung của cung Hoàng hậu, ta nghe thấy thanh âm kích động của Vô Dạng:

“ Hoàng hậu sinh rồi! Sinh rồi! Ta có hoàng tử rồi! !”

Hắn lập tức xông vào trong phòng của ta, ta để xoa tóc, trên cổ còn chảy mồ hôi và trong mắt còn ngấn một chút nước mắt cảm động, nhìn hắn.

Chúng ta nhìn nhau mà cười.

Vô Dạng đem hoàng tử ôm ra khỏi phòng, ta tránh sau bức màn trong cung điện lặng lẽ quan sát bên ngoài, ngoài cung một đám đại thần vương hầu đang quỳ, bọn họ dị khẩu đồng thanh nói:

“ Cung hỉ thánh thượng sinh hạ long tử, nguyện triều ta thế thế đời đời, vĩnh thế trường tồn!”

Trịnh Vô Dạng uy nghiêm đứng ở trước mặt quần thần, trang nghiêm tuyên bố: “Chúng ái khanh nghe rõ: Nay trẫm ban tên cho hoàng nhi là Trịnh Vô Cương, kiêm sắc phong làm đương triều thái tử, mười bốn tuổi có thể tự mình chấp chính, vĩnh không thay đổi!”

“ Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế! ! !”

Nhất thời, tiếng trả lời rầm rộ.

16. Chương 16

“ Gia đình hạnh phúc đều tương tự.” _____ Lev Tolstoy.

“ Trịnh _____ Vô _____ Cương, Trịnh Vô Cương, cái tên nhiều tục khí, thật giống như một tên võ phu!” Ta trề môi báo oán.

“ Chỉ có tên tự của hòa thượng trong miếu mới không tục thôi!” Trịnh Vô Dạng hùng hồn đầy lý lẽ biện bạch, “Đường đường là Hoàng thái tử của Trịnh Thị giang sơn, một triều thiên tử mà tương lai vạn dân kính ngưỡng, đương nhiên phải đặt một cái tên uy vũ hùng hồn rồi.”

Trước khi ta cuồng nộ phát ói lên, ta tỉ mỉ kiểm tra lại một lượt gương mặt nhỏ nhắn đang vỗ về trong ngực, có chút lo lắng nói:

“ Chỉ sợ Hoàng nhi trưởng thành rồi vẫn là một gương mặt oa oa, tên không phù hợp thực tế a!”

“ Vậy chúng ta liền cho nó một tiểu danh phù hợp thực tế đi!”

“ Gọi là gì đây?” Ta nghiêng đầu suy nghĩ.

“ Ha ha!” Vô Dạng đột nhiên cười lớn, “Cứ gọi nó _____ Oa Oa đi.”

Lúc này, gương mặt nhỏ “mắt như ngủ, lòng hiểu rõ” đó đột nhiên mở miệng ra “oa oa” khóc lớn, ta và Vô Dạng tay chân luống cuống, ta rờ rờ cái miệng của oa oa, khô ráo mà, vậy nghĩ tất là muốn bú sữa rồi.

“ Lý ma ma! Lý ma ma!” Ta và Vô Dạng cùng kêu to.

.

Bú sữa..... bú sữa.... chắc là cái miệng của oa oa đang ằm ướt đây, lồng ngực của bà vú cũng ằm ướt, tại sao ta cũng cảm thấy ằm ướt, còn có bị người cắn đau đốn?

“ Oa!” Ta từ trong mộng tỉnh lại, vừa mở mắt, nhìn thấy một đôi mắt nhỏ đang nhắm chặt, thì ra là oa oa ngủ bên trái ta đại khái là đang nằm mơ được bú sữa, cái miệng nhỏ “chút chút” hút đầu nhũ của ta.

“ Ai!” Đau lòng than một tiếng, sáu năm rồi, đầu tóc cũng đã mọc đầy rồi, răng sữa cũng đã mọc gần đủ rồi, đáng tiếc lại không có được ký ức mẫu thân tự tay đúc sữa, ai bảo ta là thân nam nhi? Bỏ đi, tùy ý nó vậy! Ai bảo ta là mẫu hậu thân yêu của nó a!

Lại nhìn nhìn ta tên đang nằm bên phải, cũng đáng thương, oa oa ngày ngày nháo đòi ngủ chung với chúng ta, khiến cho Vô Dạng bị ghen dục quá lâu, ngay cả khi ngủ cũng muốn động tay động chân trên người ta. Ai, bỏ đi, ai bảo ta là Hoàng hậu mỹ lệ nhất dịu dàng nhất thân thiết nhất của hần a!

Còn cái thứ đang ở trên đầu ta, đã ăn đến đầu cũng muốn phát phì ra là con Công Tôn Tiểu Bạch, lại quên mất cấm lệnh của ta, dám ngủ trên giường của ta. Ai, cũng bỏ đi, ai bảo ta không quên “Cám bã chi miêu”* chứ, khiến nó quen với việc đánh mất thói quen hành động và nghỉ ngơi của mèo làm chi!

(*Câu nói gốc là “cám bã chi thê”: có nghĩa là người vợ trong khoảng thời gian khổ cực gian khổ đã cùng mình sẻ chia tất cả. Ý ở đây là: Con mèo cùng em thụ trải qua khoảng thời gian gian khổ trong lãnh cung nên em cưng chiều nó.)

Thế là, hai đại nam nhân, một tiểu oa nhi, một con mèo, hạnh phúc hài hòa cùng chung hưởng trên chiếc giường to lớn, ngủ ngủ ngủ..... Cho đến_____

Trong não ta linh quanh chọt hiện, ta thét lên thật to:

“ A! Ta quên hôm nay phải cùng Nam Quý Phi đi thưởng tân hà!”

“ Không_____ cho_____ đi!” Bên tai lập tức truyền đến tiếng gầm phẫn nộ của Trịnh Vô Dạng, “Người không phát hiện mỗi lần hần nhìn người ánh mắt đều rất không đúng sao? !”

“ Mẫu_____ hậu.” Oa Oa cũng tỉnh rồi, nhu nhu hai mắt, không nói hai lời, liền dùng cái miệng còn hơi hơn cả phụ hoàng của nó mà hôn lên mặt ta, “Cho người nụ hôn chào buổi sáng_____ ta còn muốn người dẫn ta đến mật đạo của lãnh cung để chơi.”

Tiểu Bạch cũng “phúc chí tâm linh”, nhớ đến cấm lệnh của ta, hoảng loạn vội vàng nhảy xuống giường, cái đuôi lông xù xù không chút kiêng nể mà lướt ngang qua mặt ta, lại chạm ngay đúng vào cái mũi mẫn cảm của ta.

“ Ách xì!”

“ Ách xì! !”

“ Ách xì! ! !”

Thế là, gia đình hạnh phúc cũng bắt đầu có những điều đủ màu đủ sắc không may.....

.

.

.

17. Chương 17

Khi Oa Oa mười tuổi, có một ngày, Vô Dạng vừa mới thượng triều, nó liền không nói gì hết, bộ mặt thần thần bí bí kéo ta thông qua mật đạo của lãnh cung.

Không dễ dàng gì mới đến được lãnh cung, sau khi ngồi xuống cái bàn cạnh giá hoa tử đằng phượng điệp pháp phối trong khu vườn, ta liền thở dốc hì hục nói:

“ Oa Oa, mẫu hậu cũng có tuổi rồi, thật sự là không thể chạy đông chạy tây nổi nữa.”

Lúc này, ta nghe thấy một tiếng kêu “meo” ở sau lưng, quay đầu lại nhìn, thì ra là Tiểu Bạch cũng đến, con mèo lười biếng này cũng thật là, hôm nay sao lại siêng năng như thế? Thế là duỗi tay ra bắt lấy, ôm nó vào trong lòng.

“ Mẫu hậu, hôm qua nhi thần đi đến chỗ của Nam Quý Phi chơi đùa, trong lúc vô ý đã hỏi hẩn một vấn đề.”

“ Nói.”

“ Ta hỏi hẩn vì sao không sinh một hoàng tử luôn để cùng nhi thần làm bạn?”

“ Hẩn nói thế nào?”

“ Hẩn nói chỉ có nữ nhân mới có thể sinh hài tử.”

Ta vừa nghe, liền hít một ngụm lãnh khí, tên gia hỏa này không then là thiên hạ đệ nhất tráng sĩ, tứ chi cực độ phát triển, nên đầu óc tự nhiên đơn giản đi, lập tức liền đem bí mật của cung đình để lộ ra chắc chắn như vậy.

“ Sau đó, ta tỉ mỉ nghĩ lại một chút, tốt qua lại cùng mẫu hậu ngủ chung giường, mới phát hiện_____ thì ra mẫu hậu và ta và phụ hoàng đều giống nhau, đều là nam....”

Ta bị dọa lập tức che miệng Oa Oa lại, vội vàng quay đầu nhìn bốn phía.

“ Không sao đâu.” Oa Oa ở trong lòng bàn tay ta vẫn hàm hồ không rõ nói: “Ở đây không có người, cho nên ta mới đưa mẫu hậu đi vào lãnh cung đó chứ, mẫu hậu cũng thay ta bảo mật với phụ vương, đừng nói ta đã phát hiện ra bí mật này nga, ta cũng không muốn phụ vương trước khi ta tự chấp chính phải lo lắng cho ta.”

Một hài tử rất hiểu chuyện! Ta thở nhẹ nhõm một hơi, bỏ tay xuống.

“ Điều ta muốn nói với mẫu hậu là, tương lai ta cũng muốn lấy một mỹ nam tử giống như mẫu hậu trầm ngư lạc nhận, khuynh quốc khuynh thành làm Hoàng hậu của ta.”

“ Vậy sao?” Vừa nghe thấy lời tán dương như thế, ta nhất thời mặt như hoa đào, hai mắt mang điện, nhưng mà, Oa Oa mới nhỏ như vậy mà đã háo sắc thế, thật sự là cha nào thì con nấy mà!

“ Hơn nữa ta sẽ đối với y một lòng một dạ, vĩnh viễn sẽ không để y bị đánh tiến lãnh cung!”

Ai, Oa Oa si tình như thế, ngay cả phụ vương nó cũng không bằng a!

“ Còn có_____” Lúc này, Vô Dạng cũng đã y sam bay bay đi về hướng chúng ta, trên mặt là bộ dáng tràn đầy thâm tình chân thành, “Cho dù, không thể không vì bảo toàn cho y mà biếm y vào lãnh cung, cũng phải nghĩ tận hết mọi biện pháp để cho y mỗi ngày đều khoái lạc, khiến cho y vui vẻ quên cả trời đất, cho đến ngày người cứu y ra khỏi đó.”

“ Vô Dạng.....” Ta hạnh phúc gọi to một tiếng.

“ Oa Oa.” Vô Dạng cười nói: “Hôm qua người nói muốn có một huynh đệ, đừng lo lắng, đợi qua một năm nữa, thì sẽ có liền.”

“ Là vị Quý Phi nào?”

“ Nam Quý Phi.” Vô Dạng lẳng lẳng ở bên tai ta thủ thủ, “Ai bảo hẩn luôn thích đối với người liếc mắt đưa tình!”

Cái hủ dấm chua này! Ta thật sự không dám tưởng tượng bộ dáng một đại nam tử lưng hùm vai gấu mang cái bụng bự đầu.

Oa Oa cũng thần bí hướng ta chớp chớp mắt, giống như đang làm nũng mà ôm lấy Vô Dạng, lớn tiếng nói:

“Phụ vương, ta nhất định phải có một hoàng đệ mỹ lệ nhất, xinh đẹp nhất, dịu dàng nhất trên thế giới này, ngàn vạn lần không thể sinh ra giống như bộ dáng của Nam Quý Phi nga!”

Vô Dạng ha ha cười lớn, nói: “Lẽ nào, đệ đệ cũng có thể dự định sao?”

Oa Oa cũng hi hi cười nói: “Ai nói không thể chứ?”

Ta ở một bên, ngây ngốc mà nhìn, trong lòng đột nhiên có một loại dự cảm không tốt đẹp, trước mắt dường như không còn là phụ quân và ấu tử của ta nữa, trong nháy mắt đã hóa thân thành một lão hồ ly ngàn năm và một tiểu hồ ly ngàn năm rồi. Ai, chuyện đã đến nước này, vẫn là nên nhanh chóng thay đệ đệ còn chưa ra đời của nó mà cầu nguyện thôi!

Còn về, tương lai có hạnh phúc hay không, vậy thì cứ giao lại cho tương lai đi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-cung>